

Det revolutionära ungdomsmagasinet

rebell

Ges ut av Revolutionär Kommunistisk Ungdom ★ ★ ★ Nr 1 2013 Pris 30 kr

TEMA:

**HUR SKA VI
RÄDDA KLIMATET?**

**KÄLLSORTERA
ELLER**

REVOLTERA

DESSUTOM: ★ **BESÖK I KLASSKAMPENS GREKLAND**

En värld i kris och krig - socialismen är nödvändig

PENGAR VÄXER SOM bekant inte på träd. Men väl i bankvalven. För banker har den förmånen att de kan låna ut pengar de inte har. Allt för att hålla uppe den konsumtion som är nödvändig för att hjulen ska fortsätta snurra. Samtidigt har vi i världsmåttstock aldrig arbetat så mycket som vi gör nu, aldrig skapat så mycket värde som vi gör nu. Men det kommer inte oss som skapar värdena, vi som bygger upp det här samhället, till del. Genom nedskärningar, lönesänkningar och privatiseringar har politiker och makten överfört resurser från de fattiga till rika runt om i världen. Produktionen har ökat otroligt, samtidigt som denna politik har lett till att konsumtionen inte kunnat följa efter. Samhället har för lite resurser för att satsa på det som vi behöver till vår gemensamma välfärd. Arbetare kan inte konsumera allt det som produceras eftersom lönen är för låg. Istället ska vi låna pengar av bankerna. Lån som garanteras av skattepengar.

Fler och fler länder dras ner i en allt djupare kris. Framförallt är de länderna i Sydeuropa som är drabbade. För att klara sig ur budgetkaos ställer de rikare länderna (Tyskland med flera) tillsammans med Internationella Valutafonden (IMF) och EMU ut lån med hårda krav. Ytterligare nedskärningar, privatiseringar och lönesänkningar måste till. Precis den politik som lett till den kris vi nu befinner oss i.

ÄVEN HÄR I SVERIGE fördjupas krisen, alldeles oavsett vad regeringen och finansminister Anders Borg säger om »stabila

I krisens spår används segregation och rasism som ett sätt att splittra oss som måste kämpa tillsammans.

finanser«. Vad betyder egentligen det? Är finanserna stabila när ungdomsarbetslösheten är skyhögt? När sjuka utförsäkras och tvingas söka jobb som inte finns och som de inte kan klara av? När skolor läggs ner för att spara pengar? Det Anders Borg menar med stabila finanser är att vinster till storföretagen är stabila. Det har regeringen ordnat genom att skänka bort våra gemensamma resurser, skola, vård, Apotek och mycket mer till riskkapitalister att tjäna pengar på. Skattepengar är ett enkelt och säkert sätt att tjäna pengar på. Det är lite felaktigt egentligen att tala om riskkapitalister, när det faktiskt vi som använder eller arbetar de privata bolagen som utsätts för risker. Se på skandalerna på Carema eller se på alla de friskolor som lägger ner.

För att komma bort från sitt ansvar och för att hitta syndabockar försöker regeringen splittra oss som drabbas av politiken. Det finns en anledning till att statsminister Fredrik Reinfeldt i tal delar upp folket i »etniska svenskar mitt i livet« och alla andra. Det finns en orsak till migrationsminister Tobias Billström drar igång projekt Reva för att jaga papperslösa samtidigt som han fäller det ena rasistiska utlåtanden efter det andra. I krisens spår används segregation och rasism som ett sätt att splittra oss som måste kämpa tillsammans.

DEN KRISANDE KAPITALISMEN visar också upp sitt fula tryne på ett annat sätt. När vinsterna riskerar att minska ser vi en alltmer aggressiv utrikespolitik från västmakterna. Den ruttnande kapitalismen måste helt enkelt genom fysiskt ta över fler marknader och hitta sätt att kontrollera naturresurser. Där hittar vi förklarar till USA, Nato och EU:s angrepp på Libyen och deras attacker mot Syrien. Oavsett hur vackert de talar om demokrati och mänskliga rättigheter så är de helt andra intressen bakom deras agerande. 10

år av krig mot Irak har lett till en oerhörd mänsklig katastrof. Men oljekontrakten har säkrats. Dessa erfarenheter talar sitt tydliga språk.

DET FINNS DOCK de som gör motstånd mot maktens försök att lägga över krisen på folket. Arbetarklassen i Sydeuropa och framförallt i Grekland enar sig och reser motstånd. De strejkar och protesterar. I detta nummer av Rebell skriver vi mycket om just Grekland och hur kommunisterna och den militanta arbetarrörelsen agerar för att göra krisen till en systemkris för etablissemangen och för att resa socialismen som alternativ.

I mars har vi också besökt kommunistiska ungdomsförbund i Spanien och Italien. För att knyta närmare kontakter med de som just nu kämpar mot imperialismens svagaste länkar. För att lära oss av deras erfarenheter.

Vi unga och arbetare i Sverige måste också välja kampens väg. Som den unga kommunisten Antonella Mählen från grekiska KNE:s internationella utskottet säger i den intervju som finns senare i detta nummer är det inte en enkel väg. Det är ett långsiktigt och ihärdigt arbete att väcka tanken på att bekämpa kapitalismen och lyfta socialismen som alternativ. Men det är nödvändigt. Vi i RKU försöker ta första steget genom att skapa ett organiserat motstånd. Vi studerar, vi kämpar och vi skapar en organisation som ska bli en viktig del i krossandet av den förrutnade kapitalismen som bara skapar kris och krig. Kom med du också! ★

William Frejd är redaktör för Rebell

rebell ges ut av Revolutionär Kommunistisk Ungdom, Kommunistiska Partiets ungdomsförbund.

Adress: Rebell
Box 31187
400 32 Göteborg
Tel: 031-244417
E-post: rebell@rku.nu
Hemsida: www.rebell.se

Prenumeration:
4 nr kostar:
vanlig 100 kronor
stöd 200 kronor
kamp 300 kronor
Sätt in på: pg 51 39 98 -5

Redaktion:
Fanny Edstam, William Frejd, Moa Hamark, Povel Johansson, Hampus Persson

Illustration:
?????
Tryck:
Myran Grafiska
Ansvarig utgivare:
William Frejd

»Socialismen är det bästa verktyget för att rädda miljön«

Intevju med observatör från klimattoppmöte s 6-7

Granskning av riksdagspartiernas miljöpolitik s 8-9

»Istället för att skicka allmosor till tredje världen kunde vi fokusera på vad svält och brist på vatten beror på.«

Rätten till vatten eller rätten att äga s 10

»Det idealiserade samhället vi lever i idag uppmuntrar oss till att konsumera mera varje gång vi ser en reklampelare.«

Det hjälper inte hur många burkar du pantar s 11

»Att ta ansvar för vårt samhälle vore att säkerställa att kommande generationer slipper konsekvenserna av radioaktivt nedfall över Sverige.«

Kärnkraft – dyr och miljöfarlig s 11-12

RKU I GREKLAND:

RKU på brigad och festival s 18-19 Krisens och klasskampens Grekland s 20-21
KKE – 90 år av blod och offer s 22-23 En militant skola för ungdomen s 24-29

En annan värld är NÖDVÄNDIG

Det finns få sammanhang där det blir lika tydligt som i miljöfrågan att kapitalismen är oduglig för mänsklighetens utveckling och planetens fortlevnad. Kapitalismens rovdrift skadar oss och vår natur på många sätt, och några av dem kan ni läsa om i denna tidning. Det kanske största och mest akuta hotet är ändå de klimatförändringar vi människor skapar och som blir allt tydligare.

TEXT: FELIX FALK

DET RÄCKER NU. Stormar och tyfoner allt våldsammare. Torka allt extremare allt oftare. Högre temperaturer år efter år. Isar som smälter. Tillväxt och ökad energianvändning. Kol och oljesand.

Det går inte längre att tala om klimatförändringar som något vi står inför, de har redan börjat. I stort sett allt vi gör; reser, äter, bor, köper kläder, teknik och andra saker, leder till att det släpps ut växthusgaser i atmosfären. Detta beror på att all produktion kräver energi, och det mesta av den energi vi använder kommer från fossila bränslen (olja, kol, naturgas) som släpper ut växthusgaser när man bränner dem. De här gaserna, främst koldioxid, blir kvar i luften i århundraden. De släpper in synligt solljus men stänger inne värme som vill ut från jorden (se faktaruta). Medeltemperaturen ökar och extremt väder blir allt vanligare, ni har hört det förut.

Förutom det som redan händer är några av de effekter klimatförändringarna kommer att få i framtiden följande: Stora delar av Kina och Indien (hundratals miljoner människor!) kan få brist på dricksvatten när deras viktigaste glaciärer smälter. Enorma ytor odlingsbar mark förstörs när haven stiger och stora områden blir torrare. Ännu större temperaturökning när det inte finns isar kvar som reflekterar solljus. Ännu större utsläpp när Sibiris-

ka tundran och haven släpper ut lagrad växthusgas. Vi vet allt detta. Vilka krig om resurser och flyktingströmmar detta kommer leda till kan vi bara spekulera om.

Ändå görs i stort sett INGENTING!

VARFÖR DET KAN BLI PÅ detta viset får vi reda på genom att ställa en fråga som vi kommunister alltid gillat att använda oss av: Vem tjänar på det här? Naturligtvis är det ingen som i längden tjänar på så våldsamma naturkatastrofer. Men kapitalismen är de kortsiktigas herravälde.

Billiga resor och billiga plastsaker säljer bra. Privata bilar, högar av kläder, skit-teknik som går sönder på ett par år, allt genererar största möjliga vinst. Hänsyn till ekosystem och utsläpp blir dyrt och säljer ofta dåligt. Det är också lönsamt att utnyttja billigaste arbetskraften över hela jorden och skicka varor hit och dit.

DEN ENSKILT STÖRSTA källan till utsläpp är matproduktionen, och då framförallt kött och mjölk. Orsaken är att vi använder mark som tidigare ofta varit skog för att odla maten vi eller djuren ska äta. Detta släpper ut koldioxid som skogarna bundit till sig, samtidigt som vi använder energikrävande konstgödsel och maskiner. Framförallt kor, men även andra djur, släpper dessutom ut metangas när de fiser, en mycket starkare växthusgas än koldioxid. Det kan låta löjligt, men ökar faktiskt utsläppen från kött- och mjölkproduktionen rejält. Till sist äter

svensk boskap mängder med kraftfoder, vilket till stor del är sojabönor odlade på brasiliansk regnskogsmark.

EU subventionerar allt detta med sitt jordbruksstöd, som för övrigt används till att slå ut matproduktion i fattiga delar av Afrika och Asien. Kapitalisterna vinner.

SLUTSATSEN BLIR ATT de stora företagen är de som tjänar mest på att inget görs. Därför är det i strid mot dessa företag som kampen för en hållbar värld måste gå. Det räcker inte att skrota bilen, bli vegan och aldrig mer ta flyget, även om det naturligtvis skulle ha goda effekter för miljön. Vi måste framförallt ta makten över produktionen och ställa om den så att den syftar till att tillgodose de behov som finns, inte vinstintresset hos några få.

Även under socialismen måste vi ta hänsyn till jordens ändliga resurser. Inte ens med en välplanerad produktion kommer världens över sju miljarder människor att kunna ha varsin bil, äta en biff varje dag eller ta flyget en gång om året. Däremot skulle vi ha en chans att hindra de värsta effekterna som nämns ovan. Det finns också andra vinster, varken vi eller jorden kanske pallar att vi jobbar mer än fyra-fem timmar om dagen. Sist men inte minst blir det viktigare än någonsin att rättvist dela på de resurser som jorden har kvar att ge när vi insett att kapitalismen håller på att köra oss käpprätt åt helvete.

Socialismen är inte bara en dröm, den är en nödvändighet! ★

Människans utsläpp av växthusgaser leder till en stigande temperatur på vår planet. Klimathotet är verkligt och det behövs en förändring. Kenth Sanfridsson var på klimattoppmötet i Sydafrika 2011 och berättar här om sina intryck.

»Socialismen är det verktyget för att r

★ Intervju med observatör på klimattoppmöte

TEXT: NATHALIE ANDERSSON

● **Hur kom det sig att du åkte till Sydafrika och kunde närvara på klimattoppmötet 2011?**

– Jag fick möjligheten att åka på grund av att jag är engagerad i Svenska Kyrkans internationella arbete som hade startat ett nytt projekt som hette Agera-volontärer. Jag ansökte om att få åka och blev en av fyra som under en tvåveckorsperiod fick vara med som observatör under mötet.

● **Vad kom politikerna fram till på klimattoppmötet och vad var ditt intryck av mötet i stort?**

– Det är en mycket intressant fråga. Detta beror alldeles på vem du väljer att fråga. Länder som släpper ut stora

mängder koldioxid och andra miljöfarliga ämnen ansåg mötet vara en god start för ett nytt och bättre klimatavtal medan de flesta NGO:s (None-governmental organizations) samt många av u-länderna såg detta som en katastrof.

Många hoppades på att de skulle komma fram till ett nytt och bättre globalt klimatavtal än det tidigare Kyotoprotokollet som skulle löpa ut 2012. Det som istället blev var att de i slutet av de två veckorna inte hade kommit på nästan något. Det de kom fram till var ungefär att de ville ha ett nytt globalt avtal och att det skulle stå något om minskade utsläpp i det. Men ingenting om det skulle vara bindande eller några som helst klimatmål. Avtalet ska vara färdigt till 2015 och redo att implementeras 2020. Det gamla Kyotoprotokollet skulle stå kvar fram till dess. Detta blev en stor besvikelse för många länder. Många nationer valde att utträda ur Kyotoprotokollet så nu är inte mer än 15 procent av jordens totala utsläpp i avtalet som en gång i tiden startades med kravet att minst 55 procent av alla utsläpp från länderna skulle finnas med.

Ett stort problem som jag upplevde under mötet var att alla länder som kommer dit har långt innan mötet redan bestämt sig exakt vad de ska säga så när de möter på människor från andra länder med andra åsikter krockar det totalt. Många av de representanter som är där är inte där för att försöka diskutera och finna en lösning utan endast framföra sin egen åsikt.

Vi måste satsa mer på förnyelsebar energi, på alternativa lösningar. För att det ska vara möjligt måste vi ha en ekonomi styrd av folket och inte kapitalisterna.

● **Hur ser klimathotet ut och vad kan klimattoppmötena få för konsekvenser?**

– Människors användande av fossila bränslen ökar andelen koldioxid i atmosfären, även vår köttproduktion påverkar växthuseffekten då våra boskap släpper ut metangas. Dessa två plus vattenånga kallas för växthusgaser.

När den globala temperaturen ökar gör det att även väderförhållanden runt om i världen blir annorlunda. På en global skala krävs det relativt lite förändring för att ge ringar på vattnet och ge stora effekter vilket vi bland annat sett på hur Nordpolens is smälter allt snabbare medan Sydpolens växer. Vattennivån har ökat på flera platser runt om på planeten och även översvämningar och torka har ökat. Ett annat stort problem är att årstiderna förändras vilket gör att bönder har svårare att veta när de ska börja odla och speciellt problematiskt blir det i u-länder som är

Fakta: FN:s klimattöten

Sedan 1992 samlar FN medlemsländernas representanter till återkommande konferenser om hur den globala uppvärmningen ska behandlas. Till dessa möten kommer också observatörer från olika organisationer med intresse i miljöfrågan. De senaste konferenserna förhandlingar har handlat om att enas om en ny klimatuppgörelse efter det att Kyotoprotokollet som slöts 1997 upphört att gälla. Förhandlingarna har ännu inte lett till någon ny överenskommelse.

et bästa äddra vår miljö»

Kenth Sanfridsson

beroende av ett stabilt väder för att inte grödorna ska dö.

Det stora problemet med klimathotet är att det är otroligt svårt att kunna sia om vad som kommer att hända. Det är otroligt många faktorer som måste vägas in. Däremot vet vi att när stora förändringar i koldioxidnivån skett globalt har det gett förödande effekter förr. Men det finns flera olika framtidsscenarier som varierar mellan massvält till att det termohalina transportbandet som transporterar haven

runt om i världen slutar fungera och då kommer vi få enorma problem.

● **Världsnaturfonden skrev i sin årsrapport »Living planet report«, 2006, att Kuba var det enda landet med hållbar utveckling, det enda landet i världen som utvecklades utan att förstöra ekosystemet. Vad säger det dig om socialismens möjligheter att lösa klimatkrisen gentemot kapitalismens hantering av densamma?**

– Jag tror absolut att socialismen är det bästa verktyget för att rädda vår miljö. Men det är viktigt att inte glömma att socialismen per automatik inte kommer att göra det. Som vi vet genom historien har många socialistiska länder inte en särskilt bra miljöhållning. Ett klassiskt exempel är hur man under Sovjettiden dumpade radioaktiva ämnen i en sjö vid namn Karatjasjön som numera brukar kallas den giftigaste platsen på jorden.

Det som jag tror är det viktigaste verktygen med socialismen är just att produktionen sker efter vad som behövs istället för tanken på en oändlig tillväxt. Idag har vi ett system som producerar nästan uteslutande slit-och-slängvaror, för en så hög vinst som möjligt och inte utifrån jordens och konsumentens bästa. Finns ett klassiskt citat ifrån boken *Price Competition* in 1955 av ekonomen Victor Lebow:

»Vår enorma ekonomi kräver att vi gör konsumtionen till en livsstil, att vi omvandlar köpande till ritualer, att vi söker själslig och personlig tillfredsställelse genom konsum-

tion. Vi behöver saker konsumerade, brända, kasserade och ersatta i en ständigt ökande takt. (redaktionens översättning)«

● **USA och västvärlden ställer höga krav och beskyller ofta Indien och Kina. Vilka anser du bör ta störst ansvar inför klimatkrisen och för att klimatmötena avslutas lika misslyckade varje gång?**

– Jag tycker att klimaträttvisa är en av de viktigaste punkterna i miljöfrågan. Det är nästan alltid de fattigaste länderna som skadas värst av klimatutsläppen trots att det nästan aldrig är de som släpper ut. De länder som släpper ut mest är också de som ska stå för kostnaden. Där har även Kina och Indien ett stort ansvar precis som EU och USA. Det som man inte ska glömma är dessutom att både Kina och Indien ofta brukar spela med de fattiga länderna. De menar då på att de är u-länder och därmed inte bör vara med och betala. Vi lever i en globaliserad värld och måste ta ett ansvar som också är globalt.

● **Vad kan vi vidta för åtgärder för en hållbar utveckling?**

– Jag tror först och främst att den vetenskapliga världen är otroligt viktig. Vi måste satsa mer på förnyelsebar energi, på alternativa lösningar. För att det ska vara möjligt måste vi ha en ekonomi styrd av folket och inte kapitalisterna. Sen tror jag det är viktigt att vi ser på oss själva och vad vi gör. Var en del av den förändring du vill se. Och det viktigaste av allt, tappa inte hoppet. Det går att förändra! ★

RIKSDAGSPARTIERNAS MILJÖPOLITIK: **TOM**

Partierna tävlar med varandra om att prata på finast sätt om miljön. Men hur stämmer detta med verkligheten? Hur bra är riksdagspartiernas miljöpolitik? Vad säger de i sina program och vilka åtgärder vill de genomföra? Rebell granskar riksdagspartiernas miljöpolitik.

Sverigedemokraterna

Börjar man från höger med Sverigedemokraterna, så är det föga överraskande det konservativa som är den röda tråden i miljöpolitiken. Det talas om hur miljöproblemen är en konsekvens av hur vi inte tillämpat en konservativ hållning, en försiktighetsprincip, i förhållande till naturen. Sverigedemokraterna ställer sig också bakom förvaltarskapstanken – strävandet efter att vi ska lämna över vår hembygd till våra barn i gott skick. De slår också fast att «de skönhetsvärden som finns inbäddade i naturen är nödvändiga för att fylla våra själsliga behov och möjliggöra en hög livskvalitet». I detta har Sverigedemokraterna naturligtvis en poäng – självklart mår alla bra av en vacker natur – men för det första är naturens minskade skönhetsvärden ett ganska litet problem om man jämför med de miljontals människor som svälter och tvingas fly sina hem till följd av exempelvis missväxt och översvämningar. För det andra är det inte svårt att se nationalismen lysa igenom en sådan mening när den kommer så pass långt från höger. Sverigedemokraterna ser förmodligen framför sig ett idylliskt sommarlandskap med svenska flaggor och lekande barn, där ingen som inte hör hemma ska komma och förstöra våra möjligheter till en hög livskvalitet. ★

Folkpartiet och Moderaterna

Folkpartiet och Moderaterna satsar på ungefär samma kort vad gäller att propagandera för olika lösningar; med något luddiga »marknadsekonomiska verktyg« kommer de lösa de flesta problem. Båda partierna har också fastnat för det individuella skuldbeläggandet: individens eget ansvar och vilja att göra rätt för sig är viktigt för miljön, ingen kan göra allt men alla kan göra något, och trots att miljöproblemen är globala får man aldrig avsäga sig sitt individuella ansvar. ★

Kristdemokraterna

Precis som Sverigedemokraterna presenterar Kristdemokraterna stolt förvaltarskapsprincipen. Människan ska förvalta, inte förbruka, energi och miljö. Hur vill de då göra detta? På deras hemsida kan vi, föga förvånande, läsa att de bland annat förespråkar »en fri och öppen energimarknad med ökad konkurrens till nytta för kunderna«. De skryter också med att de ligger bakom alliansens överenskommelse om att max 10 nya vindkraftverk får byggas i Sverige. Att en majoritet av svenskarna röstade nej till fortsatt utveckling av svensk kärnkraft redan 1980, och att riksdagen då lovade att alla svenska kärnkraftverk skulle vara helt avvecklade år 2010, verkar ha fallit i glömska.

Centerpartiet

Centerpartiet har länge påstått sig vara miljöpolitikens främsta förespråkare. I sitt idéprogram presenterar de sin ideologi som ekohumanism, en »grön socialliberal ideologi« för att citera ungdomsförbundet CUF. Begreppet ekohumanism myntades 1983 när historikern Hans Albin Larsson, på uppdrag av Centerpartiets styrelse, skrev studieboken »Grön idé: ekohumanism«. Boken presenterar sig själv som »en principiell och kortfattad beskrivning av ett idésystem, ekohumanism (av ekologi och humanism) som till skillnad från de klassiska ideologierna kan förena frihetsideal, trygghet, resurshushållning, jämlikhet och solidaritet«. Att Centerpartiet förespråkar något sorts frihetsideal och samtidigt försöker förena detta med en påstått restriktiv miljöpolitik, ger ganska tydliga signaler om vilken grad av nyliberalism de har uppnått. På sin hemsida deklarerar de också »att kunna spara eller tjäna pengar på att vara miljövänlig är den starkaste drivkraften för en omställning till ett hållbart samhälle«, vilket ger en hyfsat klar bild av vad deras ekohumanism och deras frihetsideal egentligen innebär. ★

MA TUNNOR SKRAMLAR MEST

Socialdemokraterna

Hamnar man sedan på andra sidan blockgränsen ser det en aning bättre ut. Man behöver inte vara något större fan av socialdemokraternas miljöpolitik för att ändå inse att den är, om än marginellt, bättre än borgarnas. Men det är egentligen inte mycket som sägs i miljöfrågan i det socialdemokratiska partiprogrammet, rent krasst är det bara en samling trötta klyschor som samsas med ett osunt vurmande för det svenska EU-medlemskapet. Socialdemokraterna verkar se EU som klimatets räddning, som en sammanslutning som har all potential i världen att bli ett rent miljöprojekt om bara frågorna drivs åt rätt håll. Detta är såklart helt felaktigt. EU är ingen klimatunion och kommer aldrig att bli det heller, helt enkelt eftersom det inte ligger i EU:s intresse att vara det. ★

Vänsterpartiet

Även Vänsterpartiet anser att det inom EU finns utrymme för en vettig klimatpolitik. Det är ett ställningstagande som förstör en i övrigt ganska vettig klimatpolitik, en klimatpolitik som faktiskt belyser både genus- och klassperspektiv. Men att ett påstått socialistiskt parti inte bara slutat vara EU-motståndare utan också börjat betrakta EU som en vettig arena för miljöpolitik känns egentligen inte som annat än hyckleri. ★

Miljöpartiet

Till sist har vi Miljöpartiet. Miljöpartiet är, i jämförelse med vilket borgerligt riksdagsparti som helst, bra. De är duktiga på att framhäva att det inte är individens fel att miljön mår som den gör, och att det inte heller är individens personliga ansvar att rätta till det. »Det är inte dig det är fel på, det är politiken« slår Miljöpartiet fast på sin hemsida, och det är naturligtvis helt riktigt. På hemsidan hittar man även den så kallade klimatterapin – ett litet sjustegsprogram som ska bota vår klimatoro.

1. Ställ om till 100 % förnybar energi
2. Bygg ut hela landets tågtrafik
3. Modernisera våra städer med bättre cykel- och kollektivtrafik
4. Bygg skolor, bostäder och förorter klimatsmartare
5. Låt mer avfall bli biogas för fordon
6. Laga mer miljöriktig, god mat på skolor, sjukhus och äldreboenden
7. Gör de klimatsmarta valen till de billigaste och enklaste alternativen för alla

Det här är jättebra åtgärder. Det är punkter som är enkla, raka och lättförståeliga. Det är sju förslag som är både vettiga och rimliga och i stort sett obligatoriska för ett miljömedvetet samhälle.

Men det är någonting som saknas. Den finns en liten punkt som Miljöpartiet tycks ha missat, en punkt som egentligen borde stå som nummer ett på en sådan här lista – att ersätta kapitalismen med socialism.

Självklart har Miljöpartiet inte »missat« den punkten. De har valt att inte ha med den. Varför? Eftersom de inte är socialister, och eftersom de därför inte ser kapitalismen som miljöproblemens källa.

Och det är därför Miljöpartiet aldrig kan vara ett vettigt alternativ för oss som inte vill lösa miljöproblemen på ett inomkapitalistiskt sätt, eller för dem som kanske helt enkelt bara anser att EU inte gynnar miljöpolitiken. Miljöpartiet medger visserligen att EU har för mycket makt, men de är inte på något vis motståndare till EU som projekt, utan faller i samma fälla som Vänsterpartiet när de skriver på sin hemsida att de vill att »EU ska driva en stark och ambitiös miljöpolitik och en human flyktingpolitik«. Precis som EU:s flyktingpolitik aldrig kommer bli human så kommer EU:s miljöpolitik aldrig bli ambitiös, och i synnerhet inte om man med ambitiös menar en striktare energimarknad, eftersom marknadsfrihet står inskrivet i EU:s grundlag. EU lägger stora delar av sin budget på att förstöra miljön genom att bygga till exempel kolkraftverk och flygplatser. Och EU kommer fortsätta bygga både kolkraftverk och flygplatser så länge sådana projekt genererar stora vinster.

Och här sjunker Miljöpartiet och är inte längre ett miljöparti, utan bara vilket riksdagsparti som helst – EU-förespråkande, kapitalistvurmande och alltså inte det minsta kritiska till det samhällssystem som är den verkliga orsaken till miljöproblemen. Det samhällssystem som har förgiftat vår natur och gjort den sjuk.

Åtgärder som Miljöpartiet och flera andra riksdagspartier förespråkar, som exempelvis utbyggd tågtrafik och klimatsmarta byggnationer, är bra. Men i ett samhällssystem som blöder så mycket som kapitalismen gör är sådana åtgärder bara minimala plåster på sår, och ingenting som förändrar någonting i stort. Vad vi behöver för att kunna rädda miljön på riktigt är socialism – där ekonomin kan planeras efter miljöns bästa – och med det sagt så har vi inget miljöparti värt namnet i Sveriges riksdag. ★

Rätten till vatten eller rätten att äga

STRAX INNAN JUL HADE Musikhjälpen i P3 en kampanj som gick ut på att barnen i slummen ska ha rätt till rent vatten. Med hjälp av välvilliga lyssnare som skänkte pengar samlades det in drygt 23 miljoner kronor som bland annat ska gå till utbildning, byggande av vattenledningar och toaletter. Det är

Istället för att skicka allmosor till tredje världen kunde vi fokusera på vad svält och brist på vatten beror på.

givetvis rätt och viktigt att man tar upp problemet och kul att så många faktiskt engagerar sig.

Det jag däremot vänder mig emot är bilden av u-länders problem som ofta förmedlas i välgörenhetskampanjer i allmänhet. Man får lätt bilden av att tredje världens problem handlar om:

1. Ett slags lotteri om var man föds. Naturlag. Det bara är så och om vi skickar pengar dit så löser sig allt.

2. Den fattiga delen av världen behöver bara upplysas av oss civiliserade västerlänningar. Vi samlar ihop tillräckligt mycket pengar för att utbilda folk i hur man tvättar händerna och bygga reningsverk och vips! Ingen behöver dö i diarré eller av svält.

ISTÄLLET FÖR ATT SKICKA ALLMOSOR till tredje världen kunde vi fokusera på vad svält och brist på vatten beror på. Som det är nu har vi ett ekonomiskt system som går ut på att vissa tjänar på brist. Storbolag köper upp vattentillgångarna och säljer det sedan så dyrt att en stor del av befolkningen inte har råd. Det är nämligen inte lönsamt för dessa företag att tillgodose alla människors

behov. För att kunna hålla priserna uppe och göra vatten som handelsvara lönsam krävs en viss brist.

Då kan vi samla ihop hur mycket pengar och bygga hur många reningsverk som helst. Människor kommer ändå inte ha råd att använda sig av det.

Så länge vi hellre värnar om privata företags rätt att hävda äganderätt på något så grundläggande som vatten än om människors rätt att leva på, av och med jorden tjänar dessa allmosor främst som konstgjord andning. Symptomen kanske mildras ett tag men sjukdomen består.

Tydligt tillät man vatten som handelsvara 1992 med svepskallet att det inte får vara gratis för då »slösar folk med vatten«. Som att problemet är att den fattiga befolkningen skulle börja värta sig i vatten om de fick möjlighet.

JAG TROR INTE ATT VÄLGÖRENHET är lösningen på något problem. Det krävs politiska beslut och om vi på allvar vill se en förändring av människors livssituation på jorden krävs en omprioritering. Vill vi värna om några få procent av befolkningens rätt att äga eller alla människors rätt att leva under drägliga förhållanden? ★

Matilda Carlström 24 år industriarbetare

Stressdans från helvetet

SNÖN ÖSER HÄNSYNSLÖS från en grådaskig himmel. Klockans tickande påminner ständigt om att det är dags att gå. Jag tänder en cigg och trampar iväg mot T-banestationen. Väl framme, ser jag mer rus än vanligt. Irriterade, försenade, förvirrade, alltför vardagliga miner bemöter mig i en enda stressdans från helvetet.

Dansens ledmotiv är ett tågstopp. Inte på grund av snön som vi nu vant oss vid att SL inte kan hantera, orsaken är denna gång ett strömavbrott som drabbat södra Stockholm.

En förbipasserande gammal dam frågar mig var busshållplatsen är och jag visar henne vägen. Under luvan skådar jag

försiktigt damen. Hennes min verkar ha en sån där glimt av »vana över att saker inte funkar« som man ibland finner hos människor som lärt sig hur samhället (inte) fungerar, människor som slutat vara blåögda sen ett bra tag. Bittra, men inte överraskade, liksom.

Irriterade, försenade, förvirrade, alltför vardagliga miner bemöter mig i en enda stressdans från helvetet.

VI NÅR ÄNTLIGEN TILL busshållplatsen. Busshållplatsen där vi i 15 minuter får vänta på en ersättningsbuss som tar oss alla till närmsta station, där vi lämnas att vänta på återigen en ersättningsbuss för att nå vår destination.

Sammanlagt står det väl 40 personer som väntar på bussen. Trötta föräldrar med skrikande barn, otåliga ungdomar knappades på mobilen, stressade ansikten, suckanden, hostanden, huttanden, klock-checkanden och samtal som rings för att förklara

Det hjälper inte hur många burkar du pantar

MÄNNISKAN ÄR ETT AV de största hoten mot planeten. Det bästa som skulle kunna hända den är mänsklighetens utrotning.

Men om man inte vill göra ett riktigt så starkt åtagande att rädda klotet, är inte det minsta man kan göra att behandla det som en familjemedlem? Återvinna, panta burkar, cykla, åka kollektivt, köpa Krav-märkt, vara snäll mot moder jord?

Det verkar vara den enkla lösningen numera för att inte känna den där klumpen i magen som (en del) människor får när dessa inser att saker och ting kunde ha varit bättre. Men om du tänker

Det idealiserade samhället vi lever i idag uppmuntrar oss till att konsumera mera varje gång vi ser en reklampelare.

lite längre, inser du snart att det måste till en mer permanent lösning. För oavsett vilka falska idéer allehanda hantlangare åt kapitalet försöker trycka in i våra skallar, så går det inte att konsumera sig till en bättre miljö. Det är som att säga att verktyg för våld och förintelse fungerar utmärkt i syftet att bygga fred.

FÖR VEM, ELLER RÄTTARE SAGT VILKA, är det som är roten till miljökatastrofer och slit-och-

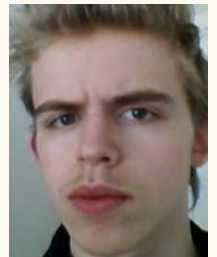
släng-kulturen som konsumerar som vore det fem jordklot utöver det befintliga antalet?

Ledtråden finns i rubriken. Det hjälper inte hur många burkar du pantar, hur mycket du cyklar eller hur mycket KRAV-märkta prylar du köper, när storföretag och pengahungriga pampar

förstör ofantligt mycket mer än en enskild människa någonsin skulle kunna gottgöra. Det är precis som i ett avsnitt av My Name Is Earl, där Earl först blir inspirerad till att kämpa för miljön av ett kollektiv av hippies, för att sedan ge upp när han inser att hans grannar och rentav hela världen nollställer alla hans goda gärningar genom att bete sig miljövidrigt. Det idealiserade samhället vi lever i idag uppmuntrar oss till att konsumera mera varje gång vi ser en reklampelare eller dess televisionerade motsvarighet. Alltid finns det någon som tjänar på det. Detta är ett katastrofalt slag mot miljön utan att vi vanligtvis tänker på det, så vad kan vi göra egentligen?

JAG SKULLE SÄGA ATT DET BARA FINNS ett alternativ om vi vill att våra barn och barnbarn ska kunna uppleva den underbara skapelsen som vi bor på till fullo. Svaret är givetvis att införa socialism, och med det, ansvarsfulla miljölagar som ser till både människors och naturens bästa. Där det finns pengar att tjäna på exploatering, där kan man lita på att det kommer finnas spekulerande kapitalister. Men kommer den tilltänkta revolutionen att inträffa i tid för att hindra att skadan på vår jord blir permanent? Den kan redan vara för sen att reparera.

Under tiden som vi jobbar vidare med projektet att störta kapitalet, så måste vi utöver vår vardagliga kamp även kämpa för att naturen inte ska förgås under tyngden av exploatering, hänsynslöst utnyttjande och den eviga jakten på profit. ★

Arvid Sanzén 18 år gymnasiestuderande

eventuella förseningar.

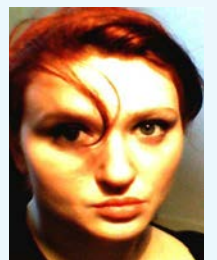
Vanliga människor i alltför vardagliga situationer. Vi har vant oss vid att nästan ingenting funkar. Vi suckar, ursäktar oss ödmjukt för att vi blir sena, lägger tillbaka telefonen och omänskligt tålmodigt väntar på vår buss i kylan. Det absurda i det hela är att vi ignorerar det faktum att kollektivtrafiken funkar förbaskat dåligt, och att vi förväntas betala för dess icke-fungerande tjänster.

Den delen av folket som har en bil, använder den flitigt. Ingen idé att tampas med kollektivtrafikens frekventa strul, när du kan ta dig fram på egen hand. Luft förorenas, och pengar som kunde ha sparats spenderas. Men att de som har möjligheten att välja att köra framför att åka buss, tunnelbana eller pendeltåg är fullt förståeligt. För pengar, spenderar vi även genom att åka kollektivt. Använder man engångsbiljetter, gör man av med en galen summa pengar, efter en ynka månads förbrukning. Väljer man sms-biljett är det lika dyrt, för att inte tala om hur knepigt och struligt det är med den nya lagen om ID-registrering hos resenärer med sms-bil-

jett. Busschaufförer kommer snart sluta ha överseende med de som inte registrerat sitt ID.

HUR GYNNANDE KAN ALLT detta vara för de tusentals resenärer som varje dag åker kollektivt?

Borgerliga debattörer påstår att det inte skulle fungera med gratis kollektivtrafik. Enligt dem skulle det leda till ökat sabb från vandaliserande resenärer som »tar hela armen när ett finger givits». Själv avfärdar jag detta borgarsnack. Problemen med en icke gratis kollektivtrafik är många fler, och aldrig kommer upphöra så länge det inte tas beslut om en radikal förändring. ★

Nathalie Lindgren 22 år arbetslös

Kärnkraft – dyr

Frågan om kärnkraftens vara eller icke vara har svängt bland politikerna från ett omfattande motstånd vid den svenska folkomröstningen 1980 till idag 2013 då kärnkraften sägs vara både ekonomisk och mer miljövänlig än många andra alternativ. Men stämmer det verkligen?

TEXT: FANNY EDSTAM

PÅ LINJE 2: S VALSEDEL stod det år 1980: "Samhället skall ha ett huvudansvar för produktionen och distributionen av elektrisk kraft. Kärnkraftverk och andra framtida anläggningar för produktion och elektrisk kraft av betydelse skall ägas av stat och kommun. Övervinster i vattenkraftsproduktionen indrages genom beskattning." Idag är både elnätet och kärnkraften styrt av vinstdrivande bolag.

Två omfattande kärnkraftsolyckor har skett, en 1986 i Tjernobyl och en 2011 i Fukushima. Gång på gång visas riskerna med kärnkraftverken upp. Kan det vara så att vinst går före allt?

ETT GÄNG CIVILA AKTIVISTER från organisationen Greenpeace visade den 9 oktober att de kunde ta sig in på ett svenskt kärnkraftverk genom ett så kallat stresstest. Det innebär kort och gott att ta sig in på de två svenska kärnkraftverken Forsmark och Ringhals genom att antingen klättra upp för en stege, eller cykla in

på området. Flertalet aktivister lyckades spendera hela 27 timmar på skyddat område.

De svenska kärnkraftverken tillhör de äldsta i världen och konstruerades för att hålla i 25 år. Nu har de äldsta redan varit i drift i 40 år. Trots det vill industrin genomföra ytterligare effekthöjningar och köra reaktorer i ytterligare 20 år. Under det senaste tio åren har vi haft nära 4000 tillbud på de svenska kärnkraftverken. Det motsvarar ungefär ett tillbud om dagen. SSM (Strålskyddsmyndigheten) tonar ner säkerhetsbristerna hos kärnkraftsindustrin. Kanske eftersom kopplingarna till industrin är för starka. 10 av 14 inspektörer på SSM har arbetat för kärnkraftverken de är satta att granska.

EU-kommissionen har pekat ut Forsmark som ett av Europas osäkraste kärnkraftverk, bland annat eftersom två av reaktorer bara klarar ett elbortfall i en timma innan härden börjar smälta. 2006 var vi mycket nära en härdsmläta i Forsmark på grund av fallerande elsystem.

Kärnkraftverken drivs i rent vinstsyfte och säkerheten är sekundär, men de

inblandade, både politiker och personal gör allt för att få kärnkraften att framstå som säker.

I DEBATTEN HÖRS ALLT ifrån traditionellt borgerliga argument som att det är marknaden som ska få avgöra vilka energikällor det finns behov av till så kallade miljöargument om hur mycket bättre kärnkraften är än oljan.

Men kärnkraftens positiva effekter för miljön är minst sagt överdrivna. För att framställa elektricitet behövs uran och uranbrytningen orsakar såväl miljöförstöring som hälsorisker för

»Det vi gjort visar att säkerheten är alarmerande bristfällig när 70 aktivister med hjälp av stegar kan ta sig in på Forsmark och Ringhals«

/Annika Jacobsson, chef för Greenpeace i Sverige.

och miljöfarlig

arbetarna och de boende i närområdet. I fattiga länder där det bryts uran lämnas ofta radioaktiva rester från utvinningen i dammar. Där utgör de en hälsorisk i lång tid framöver. Idag talas det med jämna mellanrum om att det borde påbörjas uranbrytning i Sverige. Uran är dessutom precis likt oljan en ändlig resurs. Slutförvaringen av det radioaktiva

avfallet är fortfarande inte löst. Varje svensk kärnreaktor producerar årligen mellan 15 och 25 ton högaktivt avfall. I avfallet finns både kort- och långlivad radioaktivitet. Det är de mycket långlivade radioaktiva ämnena i avfallet, som till exempel plutonium, som är den största faran. De fortsätter att vara ett hot i hundratusentals år. En överblickbar tid där avfallet kan komma att medföra stora risker för kommande generationer.

Ett annan stort hot mot både miljö och människor, som det inte går att bortse ifrån när man talar om kärnkraft, är de gånger det har gått snett. Tjernobylyolyckan 26 april 1986 orsakade enormt mänskligt lidande och förstörde stora landområden.

ALLA SATSNINGAR på kärnkraft motverkar direkt utvecklandet av förnyelsebara energikällor. Kärnkraften har understötts ekonomiskt både på ett nationellt och internationellt plan. Hela 60 procent av alla statliga forskningspengar inom energiområdet har spenderats på kärnkraften, vilket motsvarar 1 400 miljarder kronor i världen. Siffrorna kommer från Internationella atomenergiorganet (IAEA) som också räknat ut att vindkraftens del av forskningspengarna varit ynka 0,03 procent.

Från Rebell och RKU:s sida är saken klar: Att ta ansvar för vårt samhälle vore att säkerställa att kommande generationer slipper konsekvenserna av radioaktivt nedfall över Sverige. ★

Fakta: Kärnkraften i årtal

1954 Världens första kärnkraftverk startas i Sovjetunionen.

1972 Sveriges första kommersiella kärnkraftsreaktor Oskarshamn 1 tas i drift.

1980 Folkomröstning i Kärnkraftsfrågan. Resultatet blev att Sverige ska ha avvecklat all kärnkraft till år 2010.

1986 Den stora kärnkraftsolyckan i Tjernobyl.

1996 Elmarknaden avregleras från statligt monopol till vinstdrivande bolag.

2006 Sveriges riksdag frångår det tidigare beslutet om att kärnkraftverken ska avvecklas till år 2010.

2011 En stor tsunami drabbar Japans kust och förstör ett helt kärnkraftverk och närliggande miljö, Fukushima.

2012 Drygt 20 aktivister från miljöorganisationen Greenpeace bryter sig in på de två svenska kärnkraftverken Forsmark och Ringhals. Så kallade "stresstest". De tar sig igenom med hjälp av stegar och cyklar och visar på stora säkerhetsbrister på de svenska kärnkraftsverken.

Vad är det för fel på det vi äter?

TEXT: WILLIAM FREJD

MATEN VI ÄTER HAR varit ett hett debatterat ämne den senaste tiden. Att det är något konstigt med den kapitalistiska produktionsapparaten har blivit uppenbart. För hur kan det komma sig att man upptäcker hästkött och till och med avföring i fler och fler produkter. Anledningen stavas vinstjakt. I jakten på högsta möjliga avsättning skapas alltmer längre och mer avancerade produktionskedjor, där alla kostnader ska kapas så mycket som möjligt. Det leder till att kedjan inte kan överblickas, eller snara-

re att det finns något intresse att kontrollera hela kedjan. De som säljer maten vill helt enkelt att det ska vara så billigt att producera som möjligt.

Det finns de debattörer som menar att detta beror på att vi konsumenter vill lägga så lite pengar som möjligt på maten. Kampanjen »Dyrare mat nu« kräver att vi konsumenter ska lägga en större del av vår inkomst på mat. På det viset ska kvalitén höjas. Men det är inte konsumenternas fel att det mathantering ser ut som det gör. Konsumenten har ingen makt (i sin roll som konsument) genom mäktiga multinationella bolag. Det är ett

fåtal aktörer som kontrollerar och hanterar hela den globala livsmedelsindustrin, med produktion, transport och handel. Högre matpriser skulle leda till högre vinster för dessa bolag, inte till bättre produkter.

REBELL SKA GE TRE EXEMPEL på hur den kapitalistiska livsmedelsindustrin fungerar. Syftet är inte att få dig att avskräckas att handla dessa produkter. Vi tror som sagt inte det är konsumtionen som kan ändra produktionsförhållandena. Det behövs istället ett systemskifte där vi producerar maten utifrån naturens begränsning och utifrån de behov som finns. ★

Vatten, vatten, bara vanligt vatten

VATTEN TRANSPORTERAS helt naturligt runt om jordklotet. Ni kanske minns den ramsan som vi fick lära oss i skolan för att lära oss vattnets kretslopp: »Vattenmoln som faller ner som regn och snö som smälter ner och rinner i snabba bäckar som porlar, glider fram i älv och flod, vilar i en blank sjö eller gungar ut i havet, solen värmer hav och sjöar, fukten stiger upp mot himlen och bildar vattenmoln som...«.

För att kunna ha drickbart vatten i varje hem har vi byggt upp ett system med vattenreningsverk och vattenledningar till hushållen. Ett ganska smart system som har funnits länge i mänsklighetens historia.

Redan de gamla grekerna började på sin tid bygga upp system för att transportera vatten. Men i kapitalismens tidevarv är inte detta system det bästa. Eller i alla fall inte det som företagen kan tjäna mest pengar på. För att kunna tjäna pengar på vatten finns det två knep. Förpackning och reklam. Vatten från samma vattensystem som finns i kranen därhemma buteljeras i plastflaskor och aluminiumflaskor för att transporteras i långtradare till affären. Vatten från skånska Ramslösa körs för att säljas i norra Sverige. Samtidigt fylls tidningar och tv av reklam om hur just detta vatten är fantastiskt hälsosamt och nyttigt. Vilket inte är annat än bluff och båg. ★

Babe från bebis till bacon

FILMEN »BABE – den modiga lilla grisen« får vi följa grisen som släpps fri från det inspärrade livet på bondgården och istället får bli en vallningsgris som tävlar med hundar om att vara bäst på att valla får. En gullig historia som tyvärr befinner sig långt från verkligheten.

Så gott som alla grisar som föds upp i Sverige (strax över 2,5 miljoner 2012) får aldrig se solen. De lever sina hela liv inomhus. Strax efter födslen kastreras hangrisen utan bedövning. Detta för att grisköttet ska bli utan »galtluk« och för att okastrerade grisar i trånga utrymmen skadar varandra på grund av sexuella och aggressiva beteenden. Efter ungefär en månad skiljs grisen från mamman, vilket är ungefär en fjärdedel av den tiden som

grisen lever med sin mamma i naturen. De matas med specialtillverkad mat för att gå upp så mycket i vikt som möjligt på så kort tid som möjligt. Grisen lever med omkring tio andra grisar i en box på nio kvadratmeter. Miljön är ensidig och grisen har inget att göra förutom att stressa upp sig för om den ska få mat i konkurrensen med de andra grisarna. Denna stress leder till bland annat diarré, magsår och beteendestörningar. Det är också vanligt att grisen får sin svans avbiten av någon annan stressad och aggressiv gris. Många grisar, en tredjedel av suggorna, drabbas av smärtsamma liggsår.

Vid ett halvårs ålder väger grisen 100 kilo och är redo att slaktas. Grisarna transporteras i lastbil till slakterier, som

ofta ligger i Polen eller något annat land med billigare arbetskraft. Grisen skickas tillsammans med massor av andra grisar in ett schakt fyllt koldioxid vilket skapar panik och stress innan de förlorar medvetandet. Efter detta dödas grisen genom att halsen skärs upp och de förblöder hängandes upp och ner. Det förekommer att bedövningen hinner släppa och att grisen vaknar upp under slakten.

Genom en mer rimlig djurhållning skulle grisen få leva ett mycket mer rikt liv, med en möjlighet att vara ute och leva sitt liv utifrån sina naturliga instinkter. Detta skulle också göra själva köttproduktionen bättre. Men på en kapitalistisk marknad är det bara jakten på högsta möjliga vinst som räknas. ★

Fisk på pinne

EN VANLIG FISKPINNE åker ett varv runt jorden (4000 mil) innan den hittar till tallrikan. Findus fiskpinna gör en sådan resa. Först fångas fisken med massiva trålare i Nordostatlanten. Därefter lossas den i Ålesund i Norge och transporteras sedan till Rotterdam där den fryses in. Fisken fraktras sedan med båt till Qingdao i Kina där den tinas, fileas och fryses in igen. Sedan skickas den tillbaka till Rotterdam för att sedan hitta fram till

Boulougne-sur Mer i Frankrike där den paneras, friteras och packas. Därifrån åker den med lastbil till svenska mataffärer. En resa som totalt tar tre månader.

Det är uppenbart en omväg som leder till en sämre produkt och skapar onödiga utsläpp som ökar växthuseffekten. Men på

grund av de låga lönerna i Kina är detta det ur kapitalistisk hänseende de mest effektiva sättet att producera fiskpinna.

Varför kan vi inte istället bearbeta fisken i Norden där den ändå ska säljas? Det skulle skapa fler arbeten och leda till en bättre och mer hållbar produktion! ★

Alternativet är SOCIALISM

TEXT: LEON FALK

IDAG HAR KLIMATHOTET gett oss kommunister ännu ett argument för ett socialistiskt samhälle där vi äger och bestämmer över produktionen gemensamt och planerar efter behov. Men det blir också mer bråttom för varje dag.

Det finns otaliga exempel på hur marknadsekonomins jakt på vinst och tillväxt till varje pris ligger till skuld för de eskalerade utsläppen och miljöförstöringen. Den norska torsken flygs till Kina för att filéas och svensk gris transporterar i lastbil till Polen för att slaktas med hjälp av billig arbetskraft, sedan ska allt tillbaks för att säljas och ätas. Ur miljösynpunkt är det förstås helt bisarrt, men för stora företagen är det lönsamt, och ett företag inte bara får utan måste gå med maximal vinst. Miljöförstöringen är lika inneboende hos kapitalismen som löneslaveriet och de ekonomiska kriserna – den går i bästa fall att lindra men inte mer än så.

Åtgärder inom ramarna för marknadsekonomin kan aldrig komma åt kärnproblemet, att privat konkurrens och profitjakt inte går ihop med hänsyn till människa och miljö. Även miljömärkningar urholkas, när det är PR-effekten som är det viktiga, inte att faktiskt producera varan så ekologiskt som möjligt. Självklart är det inget fel med att köra miljöbil och kosta på sig att köpa ekologiskt i affären, men att det skapas en sidomarknad för miljömedvetna kan inte förändra kapitalismen i grunden (märk väl att det ändå ofta är hos samma kapitalister pengarna hamnar).

JA, KOMMER MOTARGUMENTET, men om alla börjar konsumera klimatsmart? Det räcker med att konstatera att det tyvärr aldrig kommer att ske under kapitalismen. Så länge all produktion går ut på att sälja så mycket och billigt som möjligt går det inte att lägga ansvaret på konsumenterna och individen. Klimathotet kräver kollektiva lösningar.

Klassperspektivet är viktigt – vem är det som får betala? Exempelvis höjda bensinpriser drabbar främst arbetare och småföretagare i glesbygd, som idag behöver bilen, medan överklassen kan fortsätta att köra fina bilar och flyga i sina privata jetplan. Då är kommunisternas krav på gratis, utbyggd kollektivtrafik både effektfullare och rättvisare. Tyvärr är möjligheten till den sortens reformer ytterst begränsad i en marknadsekonomi.

I EN PLANERAD EKONOMI, å andra sidan, har man alla möjligheter att ställa om till en helt ekologiskt hållbar produktion. Något man redan börjat med för livsmedel och energi-produktionen på Kuba, vilket dessutom går hand i hand med världens mest lyckade landsbygdsolitik. Kuba är enligt Världsnaturfonden det enda land i världen med hållbar utveckling, det vill säga har hållbara mängder utsläpp och annan miljöpåverkan per person men samtidigt har en god levnadsstandard – till skillnad från resten av världen där man antingen har alldeles för höga utsläpp eller har fattigdom och svält. Detta är möjligt helt enkelt på grund av att Kuba är ett socialistiskt land.

En socialistisk stat med möjlighet att demokratiskt planera sin ekonomi är nödvändig för att ta itu med miljöproblemen. Men även socialistiska länder konkurrerar på sätt och vis med den globala marknadsekonomin och lever under ständigt hot från imperialistiska länder. Socialismen har aldrig fått byggas ifred, vilket är ett hinder även för omställningen till en hållbar utveckling. Fler länder med planekonomi och ett erkännande av dessa länders framsteg i miljöfrågorna skulle underlätta för att utvecklingen gick framåt.

NYLIBERALERNA PRISAR marknadsekonomin och framförallt tillväxten som någonting som är bra för alla. Men det finns många enkla frågor som marknadsekonomin och dess vurmare inte kan ge svar på. Varför ska mat flygas jorden runt flera gånger innan den säljs? Varför inte placera

produktionen för att minimera transporterna? Varför exporterar ett land tiotusentals ton kyckling för att sedan importera lika mycket eller ännu mer kyckling från ett annat land? Och varför slängs det ofattbara mängder mat varje dag samtidigt som miljoner människor svälter?

Vi har under socialismen inte bara verktygen att bekämpa miljöhotet, utan också motivationen. Allt handlar om objektiva intressen, för att prata marxistiskt. I en marknadsekonomi ligger det i kapitalisternas intresse att producera och sälja så mycket och billigt som möjligt, och det ligger i varenda konsuments intresse att köpa så billigt som möjligt. Här ser det hopplöst ut för vår planet, trots att några av oss kanske försöker handla klimatsmart för vårt samvetes skull. Men, det ligger ju faktiskt i allas vårt gemensamma intresse att rädda miljön! I en demokratisk socialistisk stat, där folket gemensamt bestämmer över ekonomin, blir det en självklarhet att för vår egen skull ta hänsyn till miljön. Att som individ och konsument ta ansvar genom att till exempel betala extra för miljö och rättvisemärkta varor, det kan vara tungt, men att gemensamt genomföra samhällseliga lösningar är ren självbevarandsedrift. Till saken hör att socialismen även på alla andra plan ligger i arbetarnas och folkets intresse.

MÅNGA MILJÖAKTIVISTER känner instinktivt att en planerad ekonomi vore bra för klimatet, men anser att det inte finns tid att invänta socialismen, som man menar är något av en önskedröm. Med den inställningen har man inte mycket att sätta emot mot olje-, bil- och flygindustrins marknadsföring och lobbyverksamhet. Vi kommunister menar att det är en önskedröm att tro att klimathotet kan mötas utan socialism. Om inte arbetarna tar makten över produktionen återstår bara otillräckliga eller rent diktatoriska åtgärder. Visst måste vi ställa dagskrav i miljöfrågor, men bara under insikten att det är socialismen som är målet och räddningen. ★

RKU på besök i krisens Grekland

Ingen kan ha undgått krisen i Europa och främst i Grekland. Även den minst politiskt insatta personerna vet att grekerna är lata och ett odugligt folk. Det är nämligen den bild den borgerliga propagandamedian för ut, för att hålla folk omedvetna om situationen i Grekland. Givetvis tar inte grekerna till gatorna för att de vägrar arbeta. Tvärtom. Slakten av Grekland har tvingat ut massvis i arbetslöshet och misär och i protest mot detta kämpar nu de grekiska arbetarna. I september anlände en RKU-brigad till klasskampens Grekland för att uppleva landet på plats och ta lärdom av grekernas kamp.

TEXT: NIKLAS ENGELMARK

EU:S ATTACKER MOT arbetarklassen i Europa har stött på patrull i Sydeuropa och kanske starkast i Grekland. Det grekiska folket, med arbetarklassen i fronten har vägrat underkasta sig nedskärningskraven och välfärdsslakten från EU och dess lakejer i den grekiska regeringen. Greklands kommunistiska parti, KKE och den kämpande fackfronten PAME har ett stort inflytande i arbetarklassen och dess kamp. Både inom och utanför parlamentet har KKE propagerat för arbetarklassens organisering och störtandet av den rådande klassdiktaturen. För en socialistisk revolution. Det har blivit utmärkande för Grekland att ha ett revolutionärt marxist-leninistiskt parti av KKE:s storlek representerat i det grekiska parlamentet, men framförallt dess organisering av arbetarklassen och dess roll i klasskampen utanför parlamentet.

Med detta som grund anlände RKU:s brigad till den europeiska klasskampens huvudstad. För att lära och inspireras av de grekiska kommunisternas kamp. Det var första gången en RKU-brigad anordnas till ett europeiskt land. Tidigare har förbundet bland annat besökt världsungdomsfestivalen i Algeriet, Venezuela och Sydafrika, träffat den kommunistiska gerillan i Nepal, besökt palestinska flyktingläger i Syrien och Libanon samt besökt icke-kapitalistiska länder som Nordkorea och Kuba. En gemensam faktor för många brigadmål har varit att dessa rörelser och länder har svartmålas av västmedia, för att de på olika sätt har gått emot imperialis-

mens intressen. Det stämmer lika bra in på det socialistiska Kuba som på det grekiska motståndet, där grekerna beskylls vara lata och bortskämda när de demonstrerar för rätten till arbete.

Med tanke på de hårda klasstrider som nu rasar i Europa och främst i Grekland, var det ett ganska självklart val att anordna brigaden till Grekland.

UNDER EN DRYG VECKA befann sig de 14 RKU:arna i Aten. Förutom att under tre dagar besöka det kommunistiska ungdomsförbundet KNE:s festival Odigitis så erbjöd brigaden både politiska och mer turistliknande inslag. Aten är en gammal stad med mycket att se. Stadsvandringar, besök till Akropolis och en dag av badande på en ö utanför staden, hanns med vid sidan av det politiska arbetet.

Men trots stadens vackra inslag gör sig krisen påmind för den som vandrar genom Aten. Igenbommade butiker, hemlösa och utslagna människor kantar gatorna. Men också tecken av motstånd. Politiska budskap, många signerade KKE, täcker stadens väggar. Demonstrationer mot regeringens attacker mot arbetarklassen äger dagligen rum på olika håll i staden och förbannelser över Trojkan slängs i vartannat gathörn. Grekland präglas av klasskamp. Den härskande klassens attacker på det arbetande folket möts av ett organiserat motstånd från de förtryckta klasserna.

Vi fick veta att det saknas grundläggande saker som plasthandskar på sjukhusen, att skolelever kollapsar då deras föräldrar inte har råd med mat och att landet och dess arbetande befolkning totalt plundrats

av de rika kapitalisterna och bankägarna. Allt detta har förtigits i borgerlig media som istället menar att grekerna är lata och vägrar arbeta, vilket bevisar hur viktigt det är med RKU:s brigadresor. Det är viktigt att vi lär oss hur situationen verkligen är bortom propagandan och desto viktigare, att vi sprider detta vidare till Sverige.

PÅ PLATS I ATEN träffade RKU-brigaden representanter för grekiska kommunistpartiet KKE, ungdomsförbundet KNE, Alla arbetares militanta front PAME, Böndernas militanta samling PASY, Egen- och småföretagarnas samling mot monopolen PASEVE samt studenternas militanta front MAS för att lära av deras kamp för att organisera hela det grekiska folket i klasskampen. Då ungkommunister från hela världen anlät till Aten för att delta på KNE:s festival fick brigaden även möjlighet att träffa representanter för spanska CJC, portugisiska JCP och serbiska SKOJ.

Efter 9 dagar begav sig RKU:arna hemåt, stärkta efter resan. Varje brigadmedlem har nog fått ett minne för livet och känslan av att sjunga Internationalen tillsammans med en folkmassa på 20 000 personer på KNE:s festival kommer nog leva kvar för evigt. Men framförallt har förbundet stärkts genom att knyta fler internationella kontakter. Inte bara med de grekiska kommunisterna, men också med ungkommunister i andra länder.

Nu återstår att föra erfarenheten från grekernas kamp till Sverige, att informera folk om situationen i Grekland samt att fortsätta arbetet för att bygga den kommunistiska rörelsen i Sverige. ★

Stärkande festivalbesök

IDAGENS SVENSKA KLASSAMHÄLLE där man som ungdom slussas hit och dit på osäkra anställningar i förhoppning om att få en stabil ekonomi, att äntligen få flytta hemifrån på riktigt så var inte mina tankar förra vintern att fara utomlands som prio ett på min lista, när RKU presenterade sin brigadresa till Grekland. Men det var något som jag senare inte ångrar det minsta att jag till slut gjorde. Resan till Grekland gav ett perspektiv på ett engagemang och en organisering som jag tidigare aldrig har upplevt här hemma i det kyliga nyliberala Sverige.

En av händelserna som ingick i brigadresan var en festival, Odigitis, som ungkommunisterna (KNE) till Greklands Kommunistiska Parti (KKE) arrangerar varje år.

Denna festival höll på under tre dagar. RKU var inbjudna som internationella gäster tillsammans med en rad andra kommunistiska partier från andra europeiska länder. Varje parti fick ett eget bokbord tillsammans med dom andra partierna, på en specifik plats inne på festivalområdet.

EN KÄNSLA JAG FICK REDAN från festivalens början, var att jag kände mig väldigt välkommen. En av KNE:s medlemmar en ung kvinnlig student, som komma att vara vår kontakt och ledare under festivalen, hälsade flitigt när vi kom fram. Det var som vi var lite hedersgäster till deras festival. De tog väl hand om oss under hela vår vistelse på brigaden.

Den första tanken som slog mig när vi inträdde området var hur stort det var. Det var lite svårt att förstå att senare mot kvällen skulle det vara svårt att ta sig fram på dom gatorna som fanns inne på festivalområdet. Vi skulle få stå i kö att vänta på att människor i alla åldrar skulle slussas förbi, medan vi inandades matos från gatugrillar som fanns i varje hörn.

Den stora dagen som blev höjdpunkten på festivalen var när ungkommunisternas ordförande samt KKE:s partiordförande höll sitt årliga tal på kvällen. Just denna stora kväll skulle KNE:s studentkår ha ett tåg fram till festivalområdets stora scen som en ceremoni och inledning till talet. Något som blev vetskap under festivaldagen för oss RKU:are.

JAG STÅR TILLSAMMANS MED RKU i närheten av vårt bokbord när jag hör hur det börjar upprepas grekiska slagord i kör. Jag tit-

tar bort mot ingången till festivalområdet och ser hur ett tåg med röda fanor in till festivalområdet börjar strömma in. Nu vänder vi oss alla RKU:are om och ser hur tåget blir längre och längre. Det är som det bara flödar in folk utan slut på festivalområdet. Besökarna på festivalen börjar väja och ställa sig på vägarnas sidor. Jag själv blir stående helt stilla och bara tittar. Det jag ser är något som jag i verkligheten aldrig fått uppleva. Så mycket människor i ett enda tåg som gemensamt skriker slagord om en ideologi som vi alla RKU:are här hemma får utstå det ena och det andra påhoppet för. Här rakt framför mig och RKU går ett tåg människor där alla är övertygade att gemensamt kämpa för socialismen.

RÄTT SOM DET ÄR DYKER vår KNE-kontakt upp igen, vinkande med händerna att hänga med i tåget.

Syftet var tydligen att få följa med tåget som gick ända fram framför den stora scenen där sittplatserna för dom internationella gästerna fanns. I denna stund måste jag själv erkänna att det var svårt att inte bli berörd. Runt omkring mig och RKU och dom andra internationella kommunistpartierna omfamnas vi av röda fanor från studenter i vår egen ålder som är övertygade om samma sak som vi.

Väl framme på plats allra längst fram av ett folkhav träder förbundets, och partiets ledare fram. De möts med stående applåder och jubel. Ett flertal gånger får ledarna avbryta sina tal för att låta folkhavets slagord hinna lägga sig innan dom kunde börja på nästa mening. Självklart var alla tal på grekiska. Så ja, vi förstod inte direkt vad som sades. Som tur var hade vi ju vår KNE-ledare som försökte så gott hon kunde tillsammans med en annan KNE-medlem att översätta till engelska åt oss. Det var väldigt tur att KNE-medlemmarna översatte åt oss. För mitt i allt lyser strålkastarna mot oss internationella gästerna och vi blir ombedda att resa oss upp. KKE och KNE vill tacka för vår vistelse och visa hur glada dom är få ta emot solidariteten från dom internationella gästerna, och vi möts med stora applåder.

NÅVÄL NÄR TALET VÄL var slut och folkhavet hade laddats med extra peppning så avslutas det med internationalen. Alla reser sig upp och börjar sjunga. Likaså vi. Vi sjunger dock på svenska för att kunna få vara med och sjunga. Men vad gör det? Vi förstår varandra ändå. Vi kämpar alla mot kapitalismen för att ersätta den med socialismen. Tillbaka hemma i Sverige blir jag glad över mitt beslut att ändå åka på denna brigadresa! ★

André Andersson 23 år vårdbiträde

Kris och klasska

Grekland är den europeiska krisens epicentrum. På TV kan vi se hur grekerna tar till gatorna, strejkar och protesterar. Politikerna i Sverige pratar om att grekerna är lata och inte vill arbeta och att det är orsaken till krisen. Stämmer det? Vad är det som händer i Grekland egentligen?

TEXT: JONATHAN LAGNEBJÖRK

NÄR KRISEN I EUROPA slog till ordentligt för tre år sedan gjorde Sveriges finansminister Anders Borg ett uttalande. Han menade att vi svenskar inte skulle behöva betala för lata greker, greker som väljer att gå i pension vid 40 års ålder. Borgs uttalande hade inte bara misstänkt rasistiska undertoner. Det var framförallt lögn. Innan krisen så gick inte den genomsnittliga grekiska arbetaren i pension vid 40 års ålder utan vid 61,7 år, vilket ligger över genomsnittet i Europa.

Efter Borgs uttalande våren 2010 har det till och från tillkommit felaktiga påståenden och lögnar från diverse nordeuropeiska politiker och ekonomer om de lata grekerna. Syftet med dessa är att maskera krisens verkliga orsaker och att splittra den europeiska arbetarklassen i ansvarsfulla nordeuropéer och slösaktiga sydeuropéer. Den grekiska krisen beror inte på att de jobbar för lite. Grekiska arbetare jobbar faktiskt fler timmar per år än både svenska och tyska arbetare.

GREKLANDS KRIS HAR benämnts som en skuldkris eftersom den grekiska staten har byggt upp ett enormt skuldberg. För att klara av sina ut-

betalningar behöver de ta lån från den så kallade Trojkan. Trojkan som består av IMF, EU och Europeiska centralbanken har för varje nytt lån ställt motkrav på den grekiska regeringen om nedskärningar och privatiseringar. Men krisen är från början ingen skuldkris och den beror inte heller på lata greker. Den har i stället sin grund i de motsättningar som kapitalism och marknadsekonomi har inbyggt. Jakten på maximal vinst leder till företagen och aktieägarna vill sälja så mycket varor och tjänster som möjligt samtidigt som de vill betala så låga löner som möjligt. Detta skapar en situation där företagen producerar mer än vad människor har råd att köpa och då skapas en överproduktionskris.

Dessa överproduktionskriser är inget konstigt utan inträffar då och då på grund av det kapitalistiska systemet. Vad som är ovanligt är Greklands och de övriga drabbade EU-ländernas situation. I vanliga fall kan länderna sänka värdet på sin valuta för att mildra krisen. Detta gör att det blir billigare för andra länder att importera och utlandshandeln kan öka. Men Grekland är medlem i EMU och har euro som

valuta. Därför kan inte Grekland sänka värdet utan tvärtom, grekerna tvingas dras med en valuta baserad på Tysklands växande ekonomi. Det här har skapat en sjuk situation där den grekiska krisen ska lösas genom en så kallad intern devalvering. Med detta menas att man ska sänka lönerna och försämrade arbetsvillkor, rättigheter, pensioner etc. så mycket att handelsvarorna blir billigare utan att man sänker värdet på valutan.

För samtidigt som skattehöjningar, nedskärningar, privatiseringar och försämringar påtvingas det grekiska folket sänks skatterna för företagen och de rika. Krisens negativa verkningar flyttas helt enkelt från de som är ansvariga till de som egentligen har skapat kapitalisternas vinster.

DENNA ATTACK MOT den grekiska arbetarklassen har dock mött motstånd. KKE, Greklands kommunistparti varnade redan 2009 för vad krisen skulle innebära. De menar att kapitalisternas attack måste bemötas

Kamp i Grekland

Istället för att komma med populistiska utspel och ihåliga löften, arbetar de grekiska kommunisterna för att det grekiska folket själva ska ta till kamp. Det handlar om att skapa en medvetenhet om att det är arbetarna själva som måste kämpa till sig sina rättigheter.

med klasskamp. Under parollen: "Inte en euro till plutokratin" (dvs överheten), har KKE varit ledande i de demonstrationer och strejker som brutit ut i Grekland.

KKE och deras ungdomsförbund KNE skiljer sig radikalt ifrån de övriga vänsterpartierna i Grekland. Medan exempelvis Syriza lockar till sig väljare med påståenden om att

de ska förhandla om Trojkans sparkrav, menar KKE att de inte kommer gå med på det. Trojkan och kapitalisterna har redan valt "den enda vägen" för Grekland och kommer genomföra den ifall de inte möter motstånd. På samma sätt menar Syriza att man ska fortsätta vara medlemmar i både EU och EMU. Istället för att komma med populistiska utspel och ihåliga löften, arbetar de grekiska kommunisterna för att det grekiska folket själva ska ta till kamp. I grund och botten handlar det om att skapa en medvetenhet om att det är arbetarna själva som måste kämpa till sig sina rättigheter. Det kan exempelvis vara ett bostadsområde som vägrar betala de höjda elavgifterna. Då vaktar kommunisterna området för att förhindra att elen stängs av.

PÅ SAMMA SÄTT arbetar kommunisterna för att vrida fackföreningarna till kämpande organisationer. Fackförbunden GSEE och ADEDY är precis som LO i Sverige uppbundna kring det politiska etablissemangen. När de grekiska kapitalisterna bildade en gemensam organisation 1999 svarade KKE med att skapa en facklig front inom fackförbunden. PAME, Alla arbetares militanta front, som fronten heter bryter mot samförståndstanken. De socialdemokratiska fackförbunden tar visserligen ibland till stridsåtgärder mot olika företag och mot regeringen,

men de stödjer fortfarande det kapitalistiska systemet. Det gör att de hela tiden velar i hur de ska agera. PAME däremot har en tydlig klasslinje och kämpar för att avskaffa utsugningen av arbetarklassen. Sedan bildandet har fronten framtvingat mer än trettio generalstrejker och över hundra vanliga strejker. Exempelvis har PAME vid flera tillfällen stängt ner hamnen i Piræus som är en av Europas största hamnar. PAME har idag över 800 000 medlemmar och är den ledande kamporganisationen för grekiska arbetare. Medan de socialdemokratiska fackförbunden bara organiserar anställda arbetare, kämpar PAME för att alla arbetare ska organisera sig. Även de som har en osäker anställning eller är arbetslösa. På de områden där de inte får fackansluta arbetslösa bildar de helt enkelt egna fackföreningar.

ÄVEN OM DEN kommunistiska rörelsen i Grekland ännu inte är tillräckligt stark för att förhindra Trojkans sparkrav och åtstramningar, så visar den vägen fram. För det är organisering och gemensam kamp som är lösningen för den grekiska arbetarklassen. Men KKE och KNE nöjer sig inte med det. De pekar istället på att det är själva systemet det är fel på, inte bara den rådande situationen. Kampen kan inte enbart begränsa sig till att kämpa för bättre villkor. Vägen framåt är kampen för ett socialistiskt samhälle där det är folket som äger produktionsmedlen. Ett samhälle som präglas av ekonomisk jämlikhet och verklig demokrati. ★

KKE – 90 ÅR AV BLOD OCH OFFER

KKE är idag det äldsta partiet på den politiska scenen i Grekland och har en stark ställning i den grekiska arbetarklassen. Skälen är många och det är ingen slump att ett utav slagorden som ekar över Athens gator lyder »Nittio år av blod och offer – med KKE i fronten«

TEXT: POVEL JOHANSSON

Greklands moderna historia tar sin början i det tidiga 1800-talet. Innan dess hade det grekiska folket varit en del av flera olika riken under historiens gång. Det östromerska (bysantinska) riket och det turkiska (ottomanska) riket som hade kontrollerat Balkan under större delen av medeltiden. Därtill hade också italienska handelshus kontrollerat både öar och städer i det som idag är Grekland.

Efter flera nationalistiska uppror mot det ottomanska riket väljs 1827 den första presidenten i den nybildade grekiska republiken. Han mördas efter bara fyra år vid makten och statskuppet återgår till monarki. Under de kommande hundra åren kommer flera krig bryta ut mellan länderna på Balkan när de nya nationalstaterna i regionen slåss för att ena sina nationer och erövra nya landområden.

DEN GREKISKA ARBETARRÖRELSEN var till en början svag i landet. Istället har en stor del av befolkningen traditionellt varit självägande småbönder, och hantverkare. Eftersom Grekland så länge tillhört det turkdominerade ottomanska riket finns väldigt lite av inhemsk överklass. Storbönder och aristokrati var turkar som i och med den nationella befrielsen kastades ut ur landet eller fick sin mark och sina titlar tagna i från dem. Denna avsaknad på en stark inhemsk kapitalistklass gjorde den borgerliga staten svag och industrialiseringen av landet gick långsamt. Den ryska revolutionens utbrott och bolsjevikernas seger i densamma ledde i Grekland, precis som i de flesta andra länder, till en splittring av arbetarrörelsen

i en reformistisk och en revolutionär del. I Grekland formerade sig KKE, Greklands Kommunistiska Parti, i november 1918. Efter bildandet blir partiet snabbt förklarat som illegalt och kommer med några få undantag vara det fram till 1974.

NÄR GENERAL IOANNIS Metaxas genomförde en fascistisk statskupp 1936 ökade repressionen mot KKE. Genom den nyupprättade säkerhetspolisen grips och

förvisas mer än 2 000 kommunister. Däribland delar av kommunistpartiets ledning som skickas till interneringsläger på obebodda öar i den grekiska skärgården. I början av 1940 lyckades många kommunister fly i den turbulens som uppstod när landet invaderas av axelmakterna under andra världskriget. Precis som i de andra europeiska länderna försökte kommunistpartiet bygga en folkfront som ska leda motståndet mot naziokupationen. Detta

På den obeboda ön Makronisos internerades mellan 1947 och 1950 fler än 25 000 kommunister i regeringens koncentrationsläger. För att kunna bli frisläppt var det vanligt att militären tvingade inspärrade att tortera sina egna partikamrater. På så sätt försökte man försäkra sig om att de aldrig skulle kunna komma tillbaka till den kommunistiska rörelsen.

misslyckades när de inte fick med sig några av de större borgerliga partierna från förkrigstiden. Istället inriktade partiet sig på att ena fackförbunden och i slutet av 1940 bildas EEAM, Arbetarnas Nationella Befrielsefront. Redan året därpå bildar KKE tillsammans med socialdemokrater och bondepartiet den nationella motståndsrörelsen, EAM. Dess väpnade gren ELAS kommer under kriget att ha mellan 50 000 och 100 000 soldater i sina led. Det är den största och mest inflytelserika motståndsrörelsen i Grekland.

På grund av sina erfarenheter av underjordiskt arbete och de befintliga underjordiska grupperna som KKE redan byggt upp över landet kunde den nya motståndsrörelsen växa snabbt. Precis som i Jugoslavien och Albanien var de kommunistiska partisanerna ledande i befrielsen av landet och redan i mars 1944 var stora delar av de bergiga norra delarna av landet befriade från naziockupationens kontroll. I de befriade delarna av landet byggde partisanerna upp en egna parallella samhällsinstitutioner och i april 1944 kunde, för första gången i Greklands historia, kvinnor i de befriade områdena rösta i valet till nationalförsamling.

I OKTOBER 1944 DROG sig de sista nazistiska ockupationstrupperna tillbaka och över 60 procent av landets yta var under EAM:s direkta kontroll. Men slutet på andra världskriget innebar fortsatt turbulens i landet när de antikommunistiska motståndgrupperna gjorde gemensam sak med den brittiska militären som landsatt trupper i landet under krigets slutskede. Stridigheter bröt ut mellan kommunistiska och borgerliga styrkor, de senare understödda av Storbritannien som försökte hålla Grekland utanför den sovjetiska

intressesfären.

Under åren 1945 och 1946 dödades mer än tusen civila personer och över 80 000 arresterades i en våg av vit terror som understödd av konservativa och antikommunistiska krafter svepte över landet. Hela byar som stött partisanerna attackerades av paramilitära förband och i slutet av oktober 1946 ledde de allt hårdare klassmotsättningarna i landet till bildandet av en ny folklig och antiimperialistisk armé, DSE, Greklands demokratiska armé. Den nybildade demokratiska armén var verkligt demokratisk. De militära förbanden styrdes av valda råd ned till plutonnivå (50 soldater). I de stridande förbanden utgjorde kvinnor runt 30 procent av styrkorna och bland medicinsk personal hela 70 procent. Den kommunistledda demokratiska armén kanaliserade folkets ilska och krav på demokratisering, jämställdhet och solidaritet.

I och med formerandet av DSE inleddes det grekiska inbördeskriget som kom att pågå i tre år mellan 1946 och 1949. För att undergräva det folkliga stödet för den kommunistiska armén genomförde regeringen utrensningar på landsbygden och en miljon människor blev tvångsförflyttade till storstäderna. Det gamla interneringssystemet med fängelseöar och koncentrationsläger byggdes ut och under mellan 1947 och 1950 räknas med att nästan 100 000 människor med

anknytning till KKE eller demokratiska armén kom att spärras in. I och med den amerikanska Trumandoktrinen ökade också USA det militära stödet till den grekiska regeringsarmén och i slutet av 1949 nedkämpades stora delar av DSE och när kriget slutade hade över 150 000 människor dött.

Åren efter inbördeskriget fortsatte den politiska polariseringen och förföljelsen av människor med kommunistiska åsikter. Över 60 000 människor som haft anknytning till den demokratiska armén landsförvisades och av dem blir 20 000 framtagna sitt grekiska medborgarskap. Ytterligare 40 000 kom att spärras in i fängelseöarnas läger. Minst 5 000 människor avrättades däribland Nikos Beloyiannis som satt i kommunistpartiets högsta ledning. Han arresterades och arkebuserades när han återvände till Aten från sin landsflykt 1952.

UNDER 60-TALET VÄXTE rädslan hos den grekiska militärledningen för ett socialistiskt maktövertagande och 1967 tog en USA-stödd militärjunta makten och upphävde den borgerliga demokratin. Under de sju år som militärjuntan hade makten organiserade KKE arbetare, studenter och unga i kampen för återupprättandet av demokratin. Kampen mot juntan kulminerade i november 1973 när studenter på Atens tekniska universitet ockuperade sin skola i protest mot militärdiktaturen. Efter tre dagar gick militären in med pansarfordon och 24 civila dödades. Det brutala slutet på ockupationen ökade pressen på militärjuntan och ett halvår senare upphävdes krigslagarna, parlamentarismen återinfördes och KKE tilläts, drygt 60 år efter sitt grundande, att verka fritt. ★

KKE

Exklusiv intervju:

"KNE är en r skola för un

De grekiska kommunisterna i står i fronten för kampen mot det europeiska monopolkapitalet och dess verktyg EU. RKU och Rebell har sedan tidigare skrivit om Greklands Kommunistiska Parti, KKE och på plats i Aten träffade vi representanter för ungdomsförbundet KNE. Rebell publicerar här en unik intervju med en representant för KNE:s internationella utskott, Antonella Mählen, som själv har bott i Sverige tidigare. Intervjun ger en bild av hur KNE analyserar dagens läge och hur de arbetar för att förändra samhället.

TEXT: AUGUST ELIASSON

VILKEN ANALYS GÖR KNE av krisen? Hur kan den bekämpas?

– Från den ekonomiska krisens första stund har KKE och KNE fört en hård kamp för att avslöja dess verkliga karaktär. Vi tror att det är absolut nödvän-

digt att arbetarklassen och de folkliga skikt som påverkas negativt av det brutala system vi lever i och som nu måste betala konsekvenserna av krisen, liksom av den tidigare kapitalistiska utvecklingen, känner till den finansiella krisens sanna natur, dess

essens och innehåll. I den mån som krisens orsaker blir kända, blir vägen till krisernas

slutliga övervinnande allt mer tydlig och synlig.

En hel del hörs om krisens orsaker från alla de andra politiska krafterna i Grekland – liberaler, socialdemokrater och opportunister. De säger till exempel att den höga statsskulden är orsaken. Att krisen är ett resultat av dålig hantering och fusk eller att den är en följd av krisen i finanssektorn, en kris som härstammar från »casino-kapitalismen« som de uttrycker det. De talar till och med om en form av kris som handlar om den nyliberala hanteringen av systemet och föreslår en annan variant av hantering av det ruttna exploaterande systemet. Dessa synpunkter har sedan många år gått i konkurs och bekräftas inte av någon. Deras mål är endast att dölja krisens sanna natur.

De ekonomiska krisernas källa är i verkligheten inte den höga statsskulden eller banklånen. Deras källa och rot är den grundläggande motsättningen inom kapitalismen, nämligen motsättningen mellan produktionens samhälleliga ka-

raktär och det privata tillförsäkrandet av resultaten av en handfull kapitalister och monopolkoncerner. Krisen vi upplever är en klassisk kapitalistisk kris. En kris som handlar om överackumulation av kapital och vinster. Åren innan krisen upplevde vi en period av kapitalistisk utveckling och enorma vinster för de kapitalistiska koncernerna som först och främst var ett resultat av den hårda exploateringen av arbetarna och såklart av statens upplåning som underblåser kapitalisternas och monopolkoncernernas investeringsbeslut. Det kapitalistiska systemet når alltså en återvändsgränd, en fas där systemet verkligen »blir mätt« på vinster. Kapitalisterna vet då inte vart de ska investera för att få mer vinster än tidigare. Lösningen för kapitalisterna, så att de kan inträda en ny fas – även om den fasen ger en anemisk och svag kapitalistisk utveckling – är förstörelsen av produktivkrafter. Först och främst förstörelse av arbetarklassen (massarbetslöshet, billigare arbetskraft med mera).

Naturligtvis kombineras detta med

Antonella Mählen,
KNE:s internationella
utskott

militant gdomen!”

nedvärdering av kapital, nedläggningar och så vidare som leder till koncentration och centralisering av kapitalet och hård konkurrens om vilken kapitalist som kommer att förlora och vilken som kommer vinna mer. Därför ökar idag motsättningarna mellan monopolen inom varje land och på internationell nivå. Ett uttryck för denna rivalitet är de olika varienterna av krishantering som föreslås av de borgerliga krafterna och de andra krafterna som vill hantera kapitalismen. I själva verket utgör dessa »hanteringar« endast en värktablett mot kapitalismens obotliga sjukdom.

Ur arbetarklassens perspektiv är dagens kris helt klart en kris som visar de historiska gränserna för kapitalismens produktionssätt. Den visar att frisättningen av samhällets möjlighet att utveckla produktionen på ett sätt som kommer möta de sociala behoven och inte monopolens behov av vinster är absolut synonym med befrielsen från den kapitalistiska äganderätten till produktionsmedlen. Med produktionens frigivning från de kapitalistiska kedjorna och de kapitalistiska produktionsförhållandena.

Den enda lösningen för arbetarna, eftersom kapitalisterna aldrig kommer att ge

upp på egen hand, är att själva göra sig av med kapitalisterna. Alltså att välja en väg som innebär konfrontation med kapitalets makt och de imperialistiska organisationerna, såsom EU, Nato med flera. Att kämpa för en annan typ av utveckling och makt med socialisering av de koncentrerade produktionsmedlen, central planering och arbetarkontroll i ekonomin, där fokus kommer att ligga på utveckling och tillväxt av produktivkrafterna för att möta arbetarklassens och de folkliga skiktens moderna behov. Kort sagt så kan endast störtandet av det kapitalistiska systemet och byggandet av socialismen bota detta

★ Krisens orsaker ★ Kommunisternas roll och uppgift

periodiska fenomen som kallas ekonomisk kris.

Vilka är KNE:s viktigaste uppgifter i den nuvarande situationen?

– Kommunisternas försök att vinna dagens ungdomar går genom svåra och komplexa förhållanden i en fientlig miljö som präglas av kapitalets frontalangrepp på ungdomarnas rättigheter men också på den nya generationens medvetande.

Under dessa omständigheter är KNE:s huvuduppgift, att vid sidan av det Kommunistiska Partiet, koncentrera och förbereda styrkor för striden och störtandet av monopolernas makt, för avskaffandet av den kapitalistiska egendomen och för byggandet av socialismen, kommunismen.

Utifrån denna grundläggande uppgift utgår ett antal viktiga uppgifter för vårt arbete som Kommunistisk Ungdom:

● Assimilation av KKE:s politiska

förslag, av de steg vårt parti har tagit vad gäller bearbetningen av dess strategi. Assimilation innebär att ha goda kunskaper, ideologisk och politisk överlägsenhet och förmåga att agera i enlighet med denna linje. Att kunna renodla denna linje och tillämpa den på varje plats där ungdomar från arbetarklassen arbetar, utbildar sig och bor. Detta är viktigt för att kunna krossa fatalismen och kompromissandan vad gäller det exploaterande systemet, de

RÖSTER FRÅN KNE:S FESTIVAL:

Vangelis Mourikis 19 år

Varför är du medlem i KNE?

– Därför att jag tillhör arbetarklassen och tycker det är viktigt att kämpa för socialismen.

Vad måste göras för att lösa krisen i Grekland?

– Jag tror det enda som kan lösa krisen är socialism. Kriser är en del av kapitalismens DNA och det är bara genom att slänga kapitalismen överbord som vi kan lösa problemen.

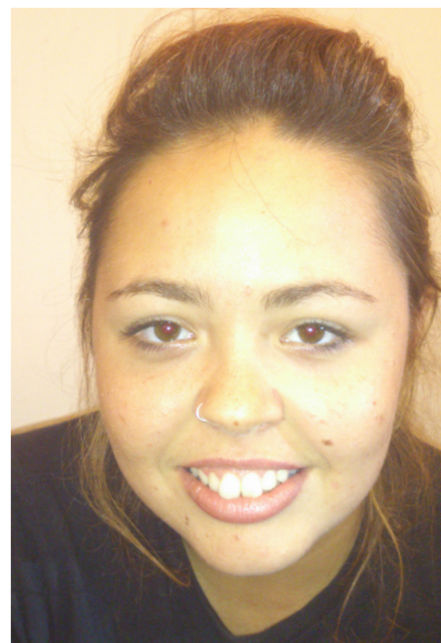
Eleni Leredi 19 år

Varför är du medlem i KNE?

– Kommunismen är den enda lösningen och man måste organisera sig för att få resultat. Jag är kommunist alla timmar på dygnet. Genom att vara medlem kan jag kämpa och hjälpa människor att resa sig mot kapitalismen.

Hur viktig är festivalen för er?

– Politikerna vill göra om parken vi är i till galleria. Genom att använda den och samla så här många människor visar vi att parken används. Dessutom organiserar vi festivalen helt själva. Genom att göra det visar vi att om vi kämpar och gör självuppooffringar kan vi segra. Vi visar att det är möjligt att bygga ett annat samhälle.

Anna Letsiou 21 år

Varför är du medlem i KNE?

– Min familj har alltid varit vänster. När jag började på universitetet kom jag i kontakt med KNE och började organisera mig för att förändra samhället i grunden. Socialismen är den enda lösningen på våra problem.

Vad betyder festivalen för er?

– Detta är den största politiska festivalen i Grekland. Alla som är här är inte kommunister men festivalen ger oss en möjlighet att nå ut med vårt budskap till fler människor samtidigt som vi visar att vi själva är starka nog att skapa något eget.

★ Svar mot fascismen ★ Taktik och strategi i krisen

minskade kraven vad gäller livet, uppfattningen som säger att grymheten vi lever i är den enda möjliga vägen. De unga måste bli medvetna om att alla förutsättningar för att möta de moderna behoven av det arbetande folket och den yngre generationen finns, men att det innebär strid och störtande av den borgerliga makten, avskaffande av den kapitalistiska äganderätten till produktionsmedlen.

● **Byggande av robusta KNE-organisationer på arbetsplatser, högskolor, skolor, universitet och stadsdelar med stor andel arbetarklass.** Det är en komplex uppgift som innebär att vi måste ha breda politiska band med så många ungdomar som möjligt från arbetarklassens skikt, nyskapande aktivitet och samling av krafter i varje område där ungdomar upplever svårigheter och ideologiskt och politiskt arbete för att belysa vägen för arbetarklassen, de folkliga skikten och deras barn. Allt detta ansluter sig direkt till de uppgifter som vi satte som mål på vår organisations senaste kongress (2010) för att stärka KNE:s revolutionära karaktär, den demokratiska centralismen, kollektivismen och beslutsamheten och kunskapen om marxismen-leninismen. Alltså stärkandet av de element som ger uthållighet och styrka i de svårigheter och upp- och nedgångar som klasskampen historiskt sett har.

● **Bidra till att öka ungdomars organisering i fackföreningar, elevråd och studentklubbar med mera.** Ungdomarnas starka engagemang inom rörelsen, i organiseringen av kampen, med ständig närvaro, diskussion och sättandet av krav, mål och olika kampformer är avgörande för att återuppliva rörelsen och få den att gå framåt så att den omvänder de negativa korrelationerna som finns inom den. Detta för att bilda en bas för den klassorienterade linjen att gå på, för att idén om strid och störtandet av systemet ska kunna fästa sig. Det är mycket viktigt att i den vardagliga kampen besegra borgerliga, reformistiska och opportunistiska uppfattningar och deras representanter. De som sätter hinder för organiseringen och för kampens riktning. De som inkorporerar i systemet, som sår fatalism, defaitism och upplösning, något som sedan leder till ett öppet hat mot klassrörelsen.

Det är klart att de ovanstående uppgifterna inte är åtskilda. De främjas framåt som en helhet där varje uppgift är bunden med resten. Med dessa mål i åtanke organiserar och orienterar KNE även sina enskilda aktioner men också medlemmar-

nas deltagande i student- och elevrörelsen, inom högskolor och universitet samt på arbetsplatser inom fackföreningarna och de fackliga organisationerna.

● Vad är skillnaden mellan hur KKE och KNE arbetar?

– KNE är KKE:s revolutionära kommunistiska ungdom. KNE finns vid sidan av partiet och har en distinkt organisationsstruktur medan organisationen vägleds ideologiskt, politiskt och organisatoriskt, på alla nivåer, från det motsvarande organet i Partiet. Av sin natur kan ungdomarna inte ha en egen strategi eller ett eget program för maktövertagandet.

Totalt sett tror vi att inte bara KNE har ansvar att agera inom ungdomen. Partiet har ett direkt ansvar för att utveckla sina band med ungdomen som härstammar från arbetarklassen och de folkliga skikten. Särskilt i dag då »åldersgränserna« på vem som räknas som ung allt mer ökar då inträdet på arbetsmarknaden och familjebildning fördröjs, arbetslösheten ökar m.m. Samtidigt hjälper Partiet KNE att specificera dess strategi och beslut för yngre åldrar eller inom vissa områden, som till exempel skolor där såklart KNE har fler organiserade krafter.

En viktig skillnad är att KNE framför allt är en »militant skola« som formar unga kommunister. Vid dessa åldrar kan vi inte tala om »färdiga« kommunister. KNE:s huvuduppgift är att forma och förse Partiet med nya medlemmar, unga kommunister.

I huvudsak finns det ingen rak skiljelinje som separerar KNE och KKE vad gäller deras funktion och arbete. Partiets handlingar stöds av KNE och KNE:s handlingar av Partiet.

● Kan du ge exempel på aktiviteter ni arrangerar i KNE, på lokal och central nivå?

Lite tidigare pratade vi om de viktigaste uppgifterna som KNE har. Baserat på dessa uppgifter har KNE utvecklat väldigt omfattande aktiviteter i skolor och yrkesskolor, på arbetsplatser och universitet runt om i hela landet. Vi försöker kombinera olika former och sätt för oss att agera och samtidigt berika dessa varje gång: vi organiserar evenemang och möten för diskussion, föreläsningar, vi delar ut organisationens flygblad, vi affischerar, strejkvaktar, demonstrerar och håller politiska möten på centrala platser, vi har ofta protester men samtidigt organiserar vi även sportturneringar, kultureve-

Ordförklaringar

Anemisk Medicinsk term för syrefattig

Assimilation Upptaning, införlivning genom anpassning.

Defaitism Nederlagsstämning, känslan av att det inte går att vinna.

Fatalism Ödestro, att allt är ödesbestämt och att det inte går att förändra något, att det inte hjälper att kämpa.

Monopol Monopolkoncerner eller monopolkapitalism avser de sammanslutningar av kapitalister som äger och kontrollerar stora delarna av ekonomin i ett land eller ett område. Ett svenskt exempel är Wallenberg-sfären, som tillsammans kontrollerar flera banker och storföretag med dotterbolag.

Opportunism Principlöshet, att vilja "vända kappan efter vinden" utan hänsyn till det strategiska målet. Att välja sina paroller efter vad som är accepterat för tillfället. Ett exempel är Vänsterpartiets backande från kravet att lämna EU och att de inte fördömer imperialismens inblandning i Syrien och Libyen.

Plutokrati penningvälde, ett system där de rika och välbärgade styr.

Produktionsmedel Alla de fabriker, arbetsplatser, maskiner, verktyg och transportmedel som används för att producera varor och tjänster. Idag ägs produktionsmedlen i huvudsak av kapitalistklassen. I socialismen kommer produktionsmedlen ägas gemensamt av arbetarklassen.

SYRIZA Det grekiska parti som motsvarar Vänsterpartiet i Sverige. SYRIZA är en sammanslagning av olika vänstergrupper, bland de ubytargrupper från KKE som ville avveckla partiets kommunistiska karaktär i början av 90-talet. I sammanslagningen ingår såväl reformister som trotskister, maoister och andra radikalister.

nemang osv. Vi försöker alltså genom olika sätt upplysa om KKE:s politiska förslag, våra ståndpunkter i alla frågor. Vi försöker bygga politiska och personliga band med så många unga människor som möjligt och höra deras åsikter och deras problem och vårt mål är hela tiden att få ännu fler unga män och kvinnor på KNE:s och KKE:s sida, att bygga ännu starkare organisationer.

Jag kan ge en massa exempel på aktioner men jag kommer aldrig kunna få med allt! Till exempel så lyfte vi nyligen frågan om »överexploateringen av ungdomarna« som främjas genom regeringens nya handlingsplan vad gäller »sysselsättningen« för ungdomarna som egentligen eliminerar all rätt till arbete. Vi tar även initiativ för debatter och för fram militanta krav vad gäller situationen i skolor och yrkesskolor och mot de reaktionära förändringar som främjas på universiteten. Men även för de arbetslösa organiserar vi initiativ så att de tusentals unga arbetslösa ska ha rätt till försäkring, arbetslöshetsbidrag, att inte elen ska brytas i arbetslösas hem när de inte kan betala med mera.

Vi organiserar även den så kallade »militanta solidariteten«, till exempel kurser för elever från fattiga familjer som inte kan gå på extra kurser efter skolan (våldigt vanligt och nödvändigt i Grekland). Vi agerar också på olika sätt vad gäller vår ställning mot alla droger, till exempel med protester mot ett lagförslag som nyligen röstades igenom av parlamentet och som legaliserar användningen och försäljningen av hasch och som helt klart syftar till att underkupa de unga.

Samtidigt ingår alltid olika arrangemang med politiskt och ideologiskt innehåll i organisationens verksamhet där vi öppet bjuder in ungdomar att delta, att lyssna och säga sin åsikt. På senaste tiden har vi organiserat sådana händelser för Partiets 19:e kongress (i april) och KKE:s politiska förslag, men även för historiska jubiléer (för till exempel Oktoberrevolutionen). Vi strävar ständigt efter att sprida den marxistiska teorin, klassiska marxistiska verk samt Partiets och KNE:s publikationer. Till exempel så har KNE:s centralkommitté de senaste månaderna publicerat en broschyr i tre volymer med titeln »Sanningar och lögnor om socialismen« och samtidigt organiserades evenemang för presentationerna av dessa volymer.

Varje år hålls även KNE:s och vår tidning Odigitis stora festival som er organisation deltog på förra året och där tiotusentals människor deltar varje år. På festivalen når vi ut med Partiets och KNE:s politik brett genom olika politiska och kulturella arrangemang.

Vår permanenta »kamrat« i allt detta

är vår tidning som ges ut varje månad, Odigitis (Vägledaren) och som spelar en mycket viktig roll i hur vi, som KNE, förmedlar våra positioner och vår politik utåt. Odigitis täcker alla områden av vårt arbete och hjälper en del ungdomar att förstå vad KNE står för. Vi går ingenstans utan vår tidning!

● Runt om i krisens Europa dras många ungdomar till fascistiska eller högerpopulistiska grupper. Vad gör KNE för att motverka detta?

– Det är viktigt att ungdomar förstår hur djupt reaktionära och systembevarande dessa fascistiska organisationer är. De är en produkt av det kapitalistiska systemet och kommer i huvudsak spela sin roll som »insatsstyrka« eller slagsstyrka mot arbetarna. Det är inte första gången vi ser dessa, historiskt visar de sig i tider av djup kris där borgarklassen har svårigheter att manipulera folkets reaktioner. Med sin brottsliga verksamhet erbjuder dessa organisationer, som till exempel Gyllene Gryning i Grekland, viktiga tjänster till storkapitalet då de terroriserar dem som vågar lyfta på huvudet och sprider sitt rasistiska och nationalistiska gift till ungdomar och arbetare.

Ett typiskt exempel på en av deras aktiviteter som visar precis hur systembevarande de är, är arbetsförmedlingskontoren – endast för greker – som de har öppnat runt om i Grekland där de slänger ut utländska arbetare från arbetsplatser och sätter grekiska arbetare på deras plats och tvingar dem arbeta oförsäkrade och med »svältlöner«. De andra politiska krafterna har ett tungt ansvar för detta fenomen då de hela tiden talar om »extremhögern« och »extremvänstern«, där de jämför fascisterna med kommunisterna och andra arbetare som kämpar. Denna farliga och historiskt okunniga jämförelse av fascismen och kommunismen är nuförtiden officiell politik inom EU och undervisas i skolor och så vidare.

De borgerliga massmedierna, men även de opportunistiska krafterna i Grekland, så som SYRIZA, stödde de senaste åren den så kallade »indignerade rörelsen« som generellt var emot »politik och fackföreningar« och som faktiskt röjde marken för det nationalistiska, rasistiska och nazistiska partiet Gyllene Grynings utveckling. Nu faller socialdemokrater och opportunister krokodiltårar, men deras ansvar är enormt och kan inte spolas bort genom beklaganden och vädjanden om en »antifascistisk front«.

KKE och KNE tar ledningen först och främst när det gäller att avslöja deras roll och vi kallar till isolering av fascisterna vart de än visar sig i fackföreningar, organisationer osv. inom varje område.

De måste fördömmas av varje skola, varje grannskap, arbetsplats och i praktiken förhindras att splittra arbetarklassen till förmån för storkapitalet. Av dessa försök har vi många positiva exempel från fackföreningar som drev bort fascisterna som kom för att prata med anställda, elevråd på skolor som inte accepterat besök av nazister med mera. KNE organiserar också ett upplysande arbete med flygblad, affischer, artiklar, evenemang, för att avslöja deras verkliga karaktär. KNE har aktivt motsatt sig trakasserier från sådana organisationer. Det huvudsakliga svaret till dem måste vara fortsättandet av arbetarklassens och ungdomens klasskamp mot borgarnas makt som föder dessa fascistiska organisationer.

● Vilken är er syn på vänsterpartiet SYRIZA som växte kraftigt i senaste valet?

Partiet SYRIZA är en användbar »back-up« för systemet. Bakom dess »progressiva« retorik, som de nu lämnar bakom sig med snabba steg för att ge garantier till borgarklassen, kan de inte dölja sin verkliga karaktär som ett parti som nu kommer att »hantera« det dödliga som det kapitalistiska systemet befinner sig i och samtidigt införliva och oskadliggöra de folkliga reaktionerna.

Under dagens förhållanden, med den kapitalistiska krisen och sprickorna som finns i det borgerliga politiska systemet, spelar SYRIZA en viktig roll i återupprättandet av det borgerliga politiska systemet, i nedrustningen av radikalismen och rörelsen. I detta skede förefaller SYRIZA vara det viktigaste instrumentet för att återupprätta socialdemokratien och för att placera en annan variant av kapitalistisk krishantering i folkets medvetande. Det är ingen tillfällighet att de ser upp till politiker som Obama, Frankrikes president Hollande och andra aktuella politiska krafter runt om i världen. Därför stöds SYRIZA av en del av plutokratien som öppet uttrycker sitt stöd för en »center-vänsterregering« med SYRIZA som bas.

SYRIZA:s deklarationer och politiska verksamhet har samtidigt karaktäristiska drag av både opportunismen och socialdemokratien, de sår illusioner i de folkliga skikten vad gäller parlamentariska lösningar utan konflikt med monopolens makt och imperialistiska organisationer som EU. För att på så sätt jämka kapitalisternas och arbetarnas intressen. Detta är också kärnan i deras förslag till en »vänsterregering«, med vilken de försöker utöva påtryckningar på det Kommunistiska Partiet, KKE, så att det ska tvingas ändra sin politik och linje, acceptera en omvandling och också endast »hantera« systemets dödliga.

»Vänsterregeringar« är inget nytt. De

»Vi förbereder nästa generation för just en sådan kamp. Vi samlar krafter från alla små och stora strider. Vår militans bedöms inte av fraseologin vi väljer eller av valet av förhöjda kampformer och »utbrott«, utan av kommunisternas dagliga arbete först och främst på arbetsplatserna där vi möts ansikte mot ansikte med de kapitalistiska arbetsgivarna. Det är ett svårt och mycket ansträngande arbete, ofta utan omedelbara resultat, men det är ett nödvändigt jobb. «

har provats i Europa, med katastrofala resultat för folken. Svaren på hur dessa regeringar »löste problemen« eller på vilken sorts politik de genomförde kan vi finna i ett antal länder (Italien, Danmark, Frankrike med flera). Där spelade andra partier en viktig roll. De är samma partier som nu deltar tillsammans med SYRIZA i det Europeiska Vänsterpartiet (ELP), som skapades på grund av dessa partiers tro på den folkfientliga EU-strategin.

KNE har en tydlig ståndpunkt gentemot SYRIZA och den så kallade »vänster«-regeringen. Vi insisterar att så länge monopolens makt finns kvar på dess plats kommer vårt folk aldrig se en lugn dag. Erfarenheten visar att så länge monopolen styr ekonomin, även om det borgerliga parlamentet har en »vänster«-majoritet, så kan inte folkets rättigheter garanteras. Särskilt i de nuvarande förhållandena med en djup kapitalistisk kris. Där kapitalismen finns, inom eller utanför EU, med eller utan euron, med massiv statsskuld eller inte, med socialdemokratiska, liberala eller vänsterpartier, till och med med kommunistiska partier i ledningen i hanteringen av systemet, går arbetarklassen alltid i konkurs för att en handfull kapitalister ska kunna fortsätta ha vinster.

● **Den mer anarkistiskt inriktade vänstern brukar beskylla er för att vara för passiva, hur ser ni på det?**

– Intensiteten av attacken mot arbetarklassens rättigheter är alltid en integrerad del av de intensiva attackerna mot dess organiserade politiska och ideologiska ledning – mot det Kommunistiska Partiet. De fruktar möjligheten att bredare folkmassor sammansluter sig med Kommunistpartiet i en kommande våg av ökad klasskamp. Därför försöker de anta åtgärder som användandet av det permanenta medlet i deras politik som kallas antikommunism. Situationen i dag med den ekonomiska krisen visar vilket dödläge kapitalismen

sitter i och är därför inget undantag.

Vid sidan av den systematiska förvrängning av KKE:s positioner, men också av dess historia, genom förtalet av socialismen och hela den kommunistiska rörelsen, tillsammans med röster som säger att »KKE ligger på gränsen för laglighet«, försöker olika krafter i Grekland samtidigt presentera KKE som ett »samhällsbevarande parti« som alltså är oskadligt eller till och med till nytta för systemet. Detta smutsiga angrepp har ett enda syfte: att bryta banden som Partiet har med de grekiska arbetarna och ungdomarna. På så sätt används även dessa grupper ni nämner i er fråga.

Deras försök inriktar sig på ungdomarna, som mestadels är eller kommer att vara en del av arbetarklassens nya skikt. De satsar på ungdomarna för att de vet att de objektivt har låg social och politisk erfarenhet, mindre erfarenhet av det som krävs inom klasskampen. Det är lättare för dem att förvänta sig en snabb och enkel seger, till exempel efter en massdemonstration eller en strejk. Det är lättare att kanalisera deras ilska och förbittring till olika grupper med pompösa småborgerliga slagord och till synes »dynamiska« aktioner, men som i praktiken inkorporeras i ett smärtfritt innehåll för systemet med en riktning som slutligen snabbt sår frustration, fatalism, och banar vägen för individuella lösningar, avstånd från aktioner och kamp.

Låt oss tänka: hur skulle det kapitalistiska systemet kunna befinna sig i fara av 10, 20 eller 30 brinnande papperskorgar? Hur skulle det kunna befinna sig i fara genom nedbrännandet av ett eller två bankkontor? Inte alls! Tvärtom! Ett exempel: den 5 maj 2010 under en väldigt stor strejkdemonstration brändes ett bankkontor ner av en grupp »anarkister«. Detta ledde till döden för tre arbetare, genom kvävning (bland de döda fanns en gravid kvinna), som arbetade den dagen trots

strejken både på grund av terroriseringen från arbetsgivarna men också deras rädsla för den enorma massarbetslösheten. Denna händelse utnyttjades av de borgerliga politiska krafterna för att förtala strejk-kampen!

Det är känt, och det finns många bevis som pekar på, att det finns människor som jobbar för de repressiva statsmekanismerna inom de så kallade »anarkistiska« grupperna: provokatörer, huliganer, nationalistiska element. Det är alltså inte alls konstigt att dessa mekanismer har ett så starkt hat mot arbetarklassens parti, mot KKE, och dess ungdomsorganisation KNE som har socialiseringen och inte förstörelsen av produktionsmedlen som mål! Vi kämpar inte bara för att arbetarna ska få en större bit av »kakan« de producerar, men för att de ska få hela »kakan« och »ugnen« som bakar den!

Naturligtvis är vi kommunister, som leder varje liten eller stor kamp för ungdomarnas rättigheter, fullt medvetna om att det först och främst är den politiska kampens riktning, slagord och mål som avgör om ett parti eller en organisation är »innanför« eller »utanför« den kapitalistiska ramen. Vi är medvetna om att konflikten med borgarklassens makt, monopolen, är tuff och lång, och den eventuellt ta oss genom många upp- och nedförsbackar. Det sociala och politiska störtandet kommer inte bara vara »ledningens« verk utan också massornas, först och främst arbetarklassens. Detta innebär i första hand att arbetarklassen och ungdomarna måste organisera sig på varje arbetsplats i varje bransch. De måste vänja sig vid tanken - om jag kan säga det med enkla ord - att bryta med den borgerliga makten och deras kapitalistiska arbetsgivare. De måste slå sig fria från illusioner, och lära sig orka hålla ut kampen, lära sig byta kampformer med mera. I samband med det sista har KKE visat att partiet inte räds någon form av kamp, men att det först och främst är själva rörelsen som måste bestämma vilka kampformer som ska väljas varje gång.

Vi förbereder nästa generation för just en sådan kamp. Vi samlar krafter från alla små och stora strider. Vår militans bedöms inte av fraseologin vi väljer eller av valet av förhöjda kampformer och »utbrott«, utan av kommunisternas dagliga arbete först och främst på arbetsplatserna där vi möts ansikte mot ansikte med de kapitalistiska arbetsgivarna. Det är ett svårt och mycket ansträngande arbete, ofta utan omedelbara resultat, men det är ett nödvändigt jobb. Till slut är det just där varje kommunist och kämpe bedöms samt där vi alla bedöms kollektivt som en organisation och absolut inte av det våra motståndare säger.

Tack! ★

Detta händer i RKU:

RKU-Karlstad: Internationella Kvinnodagen 8 mars

HELGEN VECKA 10 gick helt i kvinnokampens tecken i soliga Karlstad!

Den 8 mars anordnade RKU-Karlstad ett lyckat bokbord på Sundstagymnasiet. Elever, lärare och städpersonal uppvisade stort intresse och frågade nyfiket vilka vi var och vad vi stod för. Vi delade ut flygblad med information om sexism och kom i kontakt med nya sympatisörer.

Dagen efter, den 9 mars, hölls en manifestation på Stora Torget i kalla, friska Karlstad tillsammans med SUF och Kommunistiska Partiet Karlstad. Fyra brinnande tal hölls av fyra engagerade kvinnor, Maria från SUF, Angelica och Karolin från Kommunistiska Partiet och Esmeralda från RKU. Manifestation besöktes av ett 40-tal personer.

Vi tackar alla deltagande för en bra insats och uppmanar till fortsatt kamp för jämställdhet! ★

RKU-Stockholm: Manifestation mot REVA

LÖRDAGEN DEN 9 MARS DELTOG RKU-Stockholm på Räd-
da Barnens ungdomsförbunds (RBUF) manifestation mot
REVA-projektet. REVA är ett rasistiskt projekt som utökat
jakten på papperslösa i Sverige bland annat i Stockholms tunnel-
bana. Där har polisen rasprofilerat resenärer efter utseende, vilket
är förbjudet enligt svensk lag och sjukt kränkande för de som
utsätts för polisens hets. Till manifestationen som samlade över
2000 deltagare i bitande kyla hade RBUF försökt att få en så bred
samling som möjligt. Detta innebar att man förutom att bjuda in
organisationer som kämpar för flyktingars rättigheter även bjudit
in de borgerliga ungdomsförbunden LUF och CUF samt hyckla-
ren Maria Ferm från Miljöpartiet.

Miljöpartiet har sedan 2010 ingått en migrationspolitisk
överenskommelse med borgarna. Miljöpartiet menar att detta lett
till vissa förbättringar. Men samtidigt innebar det att man skrev
under på resten av den flyktingpolitik som borgarna (och EU) för.
Överenskommelsen innehåller exempelvis rader som: »Arbetet
med att öka effektiviteten i såväl det självmanda som det tvångsvisa
återvändandet ska fortsätta. [...] Genomförandet av det gemensamma eu-
ropeiska asylsystemet [ska prioriteras].« Detta innebär i praktiken att
man som miljöpartist stödjer REVA och den rasism som projektet
innebär.

Detta har naturligtvis retat upp många miljöpartistiska väljare
vilket fått miljöpartister som Maria Ferm att gå till storms mot

REVA. Man vill helt enkelt både ha kakan och äta den. Stödjer
man den flyktingpolitik som lett till REVA samtidigt som man
säger sig vara emot den är man en hycklare. Så enkelt är det.
Innan manifestationen hade många upprörda personer hört av
sig till RBUF och bett dem stryka Miljöpartiet. Detta skedde inte
och förutom att Maria Ferm tilläts tala ändrade RBUF i hemlig-
het talarordningen för att det inte skulle ske några protester mot
Miljöpartiet under manifestationen. När Maria Ferm väl skulle
tala blev hon inte presenterad i hopp om att deltagarna inte skulle
förstå att det var hon som talade. Men hon hann inte säga många
meningar innan vi i RKU och många andra började ropa hycklare.

Det är visserligen i regeringen och riksdagen som besluten
om migrationspolitiken tas. Men dessa beslut kan ändras och
upphävas om folket på gatan är tillräckligt högljudda. Miljöpar-
tiet har nu börjat sätta press på regeringen om REVA. Skulle detta
skett om ingen påpekat det tvivelaktiga i Miljöpartiets agerande?
Antagligen inte. Miljöpartiet fungerar som vilket liberalt parti
som helst, de är rädda om sina röster. Genom att visa att vi var
förbannade över hycklandet tvingande vi Miljöpartiet att svänga i
frågan för att de skulle rädda sitt anseende. Så enkelt är det.

Att även LUF och CUF buades ut ser vi som självklart. Den
högerpolitiken de stödjer och för leder till ett hårdare och mer
rasistiskt samhällsklimat. Det är deras politik som gör att sam-
hällsservice flyttar från förorterna. Som gör att ungdomar och
invandrare får allt svårare att skaffa ett jobb. Det är den borger-
liga arbetskraftsinvandringspolitiken som gör att invandrare
inte behöver jobba under svenska villkor. Vilket både leder till
lönedumping för de svenska arbetarna och sämre säkerhet och
lägre löner för de invandrade arbetarna. Dessutom vill vi påmin-
na om att det var LUF som dammade av Folkpartiets rasistiska
förslag om språktester för invandrare.

Vi anser inte att det måste vara problematiskt med breda
manifestationer i sig. Däremot så kan inte, och ska inte, breda
manifestationer vara ett ställe för ansvariga hycklare att två sina
händer. ★

»Tillsammans är vi starka«

Ett gott gäng tjejer samlades första helgen i mars på tjejkurs för att diskutera jämställdheten både inom och utanför förbundet. Helgen präglades av bra stämning, motivation och systerskap.

DELTAGARNA KOM FRÅN GÖTEBORG, Uppsala, Karlstad, Ånge och Gislaved till Proletären FF:s klubbstuga i Göteborg för att diskutera jämställdheten inom och utanför RKU. Arrangörer var KJU, Revolutionär Kommunistisk Ungdoms kvinno- och jämställdhetsutskott.

På schemat stod bland annat att prata om hur feminism och kommunism hänger ihop. Inledning hölls av Lisa Engström som arbetar på Proletären. Hon pratade om de strukturer som gör att det ser ut på ett visst sätt och hur dessa strukturer kan ge uttryck. Exempelvis i lägre löner, sämre hälsa och ofrivilliga deltidsanställningar.

En omfattande diskussion fördes om situationen på skola och arbete där deltagarna fick berätta om egna erfarenheter. Berättelser om lyckad arbetsplatskamp och organisering bland sina kollegor kom upp.

Flera deltagare vittnade om svårigheten i att försöka diskutera politik och organisera sig när man inte är fast anställd eller nästan aldrig träffar sina kollegor. Tips om att börja med mer grundläggande frågor, som handskar i flera storlekar och vikten av att vinna de små kamperna för att kollegorna ska bli motiverade att ställa krav togs upp som exempel.

Leonora Lundvall höll en inledning där hon redogjorde för de olika härskartekniker som finns som används för att ta makten och förminska personer. Det togs upp exempel som klapp på huvudet, gäspningar, snarkningar och himlande med ögonen. Allt för att tydliggöra att den andra personens åsikt inte är viktig. Något som de flesta tjejer känner igen, och säkert även en del killar. Strategier för att motverka dessa härskartekniker diskuterades.

På lördagskvällen höll Fanny Edstam och Esmeralda Källu ett träningspass med fysiska övningar och boxning. Många övningar var utmanande, som att bära varandra på axlarna, gå skottkärra och stå i planka en längre stund. Alla deltagare kämpade på och var riktigt stolta över sig själva när de klarade av övningarna.

Tjejkursen avslutades med en diskussion om den interna jämställdheten där vikten av sammanhållning och uppbackning togs upp. Männen har länge övat på att organisera sig tillsammans, vilket är något kvinnor borde bli bättre på.

Vi kom överens om att det är viktigt att stötta varandra, synliggöra problem och dela med oss av våra synpunkter. Tillsammans är vi starka! ★

Kom med i kampen

RKU är ett revolutionärt kommunistiskt ungdomsförbund som kämpar för att förändra hela samhället och skapa ett nytt, mänskligare samhälle byggt på socialismens principer.

För att nå socialismen krävs att du och alla andra lägger sig i det som sker i samhället. Socialismen måste bygga på vår egen kamp, kampen för våra rättigheter; en bra skola, bostad och arbete; kampen för en ljusare och bättre framtid. För att kunna genomdriva en förändring krävs att vi enar oss och går samman. Kom med i RKU!

Ta kontakt med RKU

Förbundscentralen: Hampus Persson
rku@rku.nu

Rebellredaktionen: rebell@rku.nu

Box 311 87, 40032 Göteborg
031-244417, www.rku.nu
Besöksadress: Fjärde Långgatan 8b

För prenumeration på Rebell: betala in pengarna direkt på Rebells pg 513998-5 och ange namn och adress.

- ☐ Vanlig prenumeration 100 kr
- ☐ Stödprenumeration 200 kr
- ☐ Kamppprenumeration 300 kr

P ROLETÄREN

Det finns bara en kommunistisk veckotidning och det är Kommunistiska Partiets Proletären.

Proletären är tidningen som varje vecka rapporterar om kapitalismens härjningar och utsugning och motståndet på arbetsplatserna. Den är ett måste för varje revolutionär. Ta en prenumeration redan idag!

50 kr per månad
(autogiro)

Ring: 031-142634, e-post: pren@proletaren.se, www.proletaren.se

RKU i krisens och klasskampens Grekland

sid 19-28

